

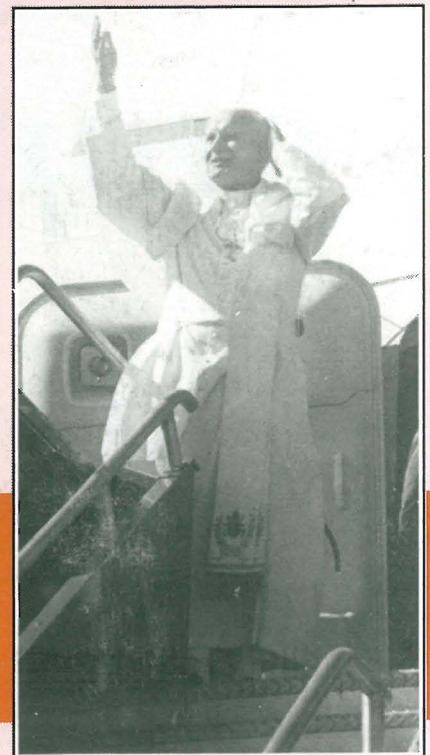
MIDNATTSROPET

Emanuel i störtloppsbacken

**–Vilken fart i
norska fjällen!**

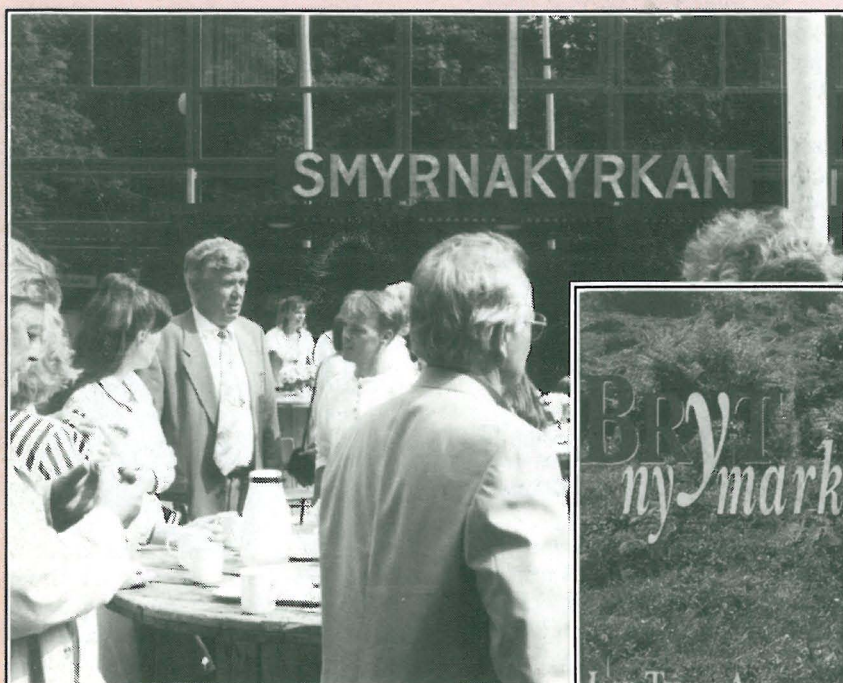
Sid 12

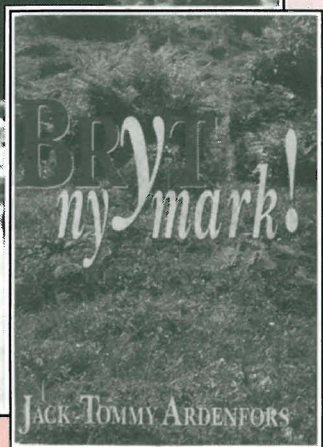
Påven Johannes Paulus II

**Katolska kyrkan och
nazismen är inte passé**

sid 24

Bokförfattaren på kyrktoget.

**"BRYT NY
MARK" del 1**

*"Ett statusdokument
om den nuvarande
pingströrelsens djupa
krisläge."*

Sid 4

Kjell Roos:

– Utan syskonens uthålliga kamp...

När Kjell Roos häromsistens besökte oss på vårt missionscenter i Bällsta, blev han påmind om hur han kom rakt från ett liv i grov kriminalitet och knarkmissbruk till Jesus. Det är nu tjugofem år sedan Kjell rycktes ur knarkhelvetet till ett liv som ambassadör för Herren Jesus Kristus.

En gripande och trosstärkande påminnelse om hur Gud tar ut vem han vill till sitt vittne. Vi återger direkt bandavskriften från mötet för MR:s läsare:

För en tid sedan satt jag och funderade över frälsningen och allt som hänt under årens lopp. I tanken fördes jag tillbaka ända till tiden för min uppväxt. Jag började fundera på om jag ångrade någon del av mitt liv. Det skulle i så fall vara att jag inte blev frälst tidigare. I övrigt, kom jag underfund med, ångrade jag ingenting. Genom det liv jag upplevt, den barndom jag haft, då jag blev kastad från det ena alkoholismhemmet till det andra, och den förändring jag genomgick, fick jag uppleva att Gud berett en väg till frälsning. Därför är jag egentligen inte ledsen för det livet, än om jag önskar att jag fått växa upp i ett normalt hem och ändå uppleva Jesus Kristus. Jag märker att i dag är det svårare för människor som

växer upp i hem där de får omsorg och trygghet, men föräldrarna inte vill ha med Gud att göra. De vinner hela världen, men förlorar sin själ. Då måste det ju vara bättre att få en rejäl smäll, och få upp ögonen för att det finns något annat.

Jag blir ibland nostalgisk och tänker tillbaka på församlingshemmet Johannelund och Gamla Bro och vägen Gud ledde mig. Jag tänker på fängelseåren. Vilken nåd att jag fick möta Hans på Visbyanstalten, där han satt en månad för vapenvägran. Jag hade rätt bra förmåga att ta mig fram på anstalten. Jag hade suttit i Malmö och i Västerås, och där hade jag fått leda förtroenderådet. Likaså i Visby. I den undre världen hade jag inte svårt för mig. Men när jag kom ut därifrån, blev det svårt, då fick jag tunghäfta.

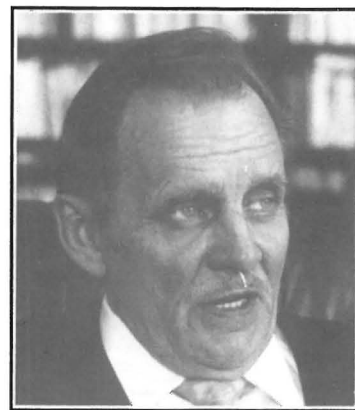
Jag glömmer aldrig den dag jag ryckte upp dörren till Hans cell och han låg på knä och bad till Gud. Jag blev förskräckt, och stängde dörren. Efter en stund kom den länge Hans ut, och då kallade jag på honom:

–Du, lär mig att bedja! Då sa han till mig:

–Du kan tala med Gud som du talar till en far! Och det gjorde jag. Jag gick in till mig på kvällarna, och började be till Gud.

Hans vittnade oerhört tufft inne på anstalten. Det var snudd på att han fick kompanistryk, och jag sa till internerna:

–Rör honom inte, för då blir vi ovänner! Några av dem som stod på min sida var inte så goda att tas med, och de övriga pojkarna ville inte ha med dem att göra, så de lät Hans vara i fred.

Kjell Roos kan idag, efter tjugofem år med Jesus, frimodigt vittna om Guds trofasthet.

Men Hans var inte rädd. Vi spelade bordtennis, och han vittnade om Jesus vid varje boll. Jag fick höra om Jesus Kristus som dött för mina synder, uppstått för min rättfärdiggörelses skull och om Jesu blod som renar från all synd. Jag lyssnade med båda öronen. Jag vet inte om Hans fattade vilken längtan som tändes i mitt inre att bli fri sprit, narkotika och mentalsjukhus.

Hans lämnade anstalten, men jag fortsatte att bedja.

Den 14 april 1972 kom jag ut och åkte flyg till Stockholm. Jag hade fått adressen till Maranatasyskonen på Johannelund, men det blev inte Johannelund – det blev Sergels torg och knark med en gång.

Då fick jag en noja som jag aldrig haft tidigare. Jag såg poliser och fiender överallt. Om jag var på ett hotellrum, kunde jag plocka ner allt från väggarna. Alla sladdar var avlyssnings-

"Genom Guds oändliga nåd är vi här för att utföra ett missionsuppdrag, sa de Arne Imsen när Gamla Bro invigdes som väckelse- och evangelisa-

apparater i min föreställning, för jag hade en fruktansvärd förföljelsemani. Men Gud sände sina tjänsteandar till hjälp för dem som skulle få frälsning till arvedel, står det i Hebréerbrevet. Därför, på gatan där jag gick var det någon som sa "halleluja". Så gick det förbi en annan som sa "Jesus lever". I början reagerade jag inte så mycket, men efter en tid blev det tröttsamt. Jag började fundera om jag var riktigt klok. Jag tänkte inte på att jag fått vittnesbördet om Jesus Kristus, utan blev nästan panikslagen. Ingen kunde vara tillsammans med mig.

När jag kom upp vid tunnelbanestationen i Tantolunden, där Maranata brukade ha tältmöten hade jag sett änglar vid vagnen. Jag visste inte om att det var änglar, men människorna började sjunga om Jesus. Jag stack snabbt från tunnelbanan, upp och ut, alldeles söndersliten invärtes. Just där jag kom upp, gick en man, som vände sig mot mig och sa "halleluja"! Det var droppen. Hade han inte varit så stor och kraftig, hade jag gett mig på honom direkt. Men eftersom jag inte hade några vapen på mig, kunde jag inte göra något annat än försvinna därför.

Det var meningen att jag skulle hämta knark i Vällingby, men kom aldrig dit. Då beslöt jag att åka till Sergels torg. Jag trängde mig förbi en förskräckt spärrvakt och hoppade på tunnelbanetåget. Så klev jag av då jag trodde att jag kommit till Sergels torg. Då jag tittade upp, läste jag vad stationen hette. Alvik. Då kom jag att tänka på Hans som jag mött på Visbyanstalten. Var det inte här han bodde? Jag kände i bröstfickan. Den enda ägodel jag hade med mig när jag kom till Johannelund förutom 25 öre, var just denna lapp, där det stod: "Hans Brynte, Johannelunds Församlingshem,

T-bana Alvik. Och jag hittade dit. Så kan det bli när Jesus är med!

Yvonne Molund, som hon då hette, stod bakom kafédiskan och blev alldeles förskräckt när jag kom in. Där stod en varelse, bara skinn och ben, trasig och smutsig, och frågade efter Hans. Jag visste inte vad han sagt om mig, men på Johannelund hade ju syskonen bett till Gud för mig. Yvonne blev alldeles skakis där hon stod bakom disken, men hon kom fram med kaffe och smörgås till mig. Sedan kom två bröder och pratade med mig. En av dem var Gunno. Hans var ute och reste just då. Man erbjöd mig en säng. Det här var måndagen den 17 april 1972.

På natten kom Hans tillbaka, och på förmiddagen fick jag följa med honom ut att köra tvätt. Han pratade med mig, och jag upplevde något där på Johannelund som jag önskar att Guds folk kommer tillbaka till. Man talade till varandra i psalmer och lovsånger. Där fanns förstörda människor som jag och andra, men alla talade om Guds väldiga gärningar, om hans nåd. Man berättade om bönesvar. Om någon varit

Kjell, med sin fru Majken, två år efter hans genomgripande frälsningsupplevelse. Här på framsidan av Midnattsropet nr. 2-74

...hade jag inte varit frälst idag!

med om att Gud svarat på bön, fick man reda på det direkt!

Tisdag och onsdag var jag på Johannelund. Under dessa två dagar fick jag klart för mig att det fanns något som hette bönesvar och en Gud som svarar på bön. Jag fick höra att det fanns frälsning, det fanns befrielse, det fanns rening i Jesu blod och syndernas förlåtelse. Min längtan växte och växte.

Men på onsdagen blev det kris. Jag ville ut och ha knark. Gud hade ändå läget under kontroll, för han hade ett folk som han fostrat att hålla ut i kampen mot djävulen om en människas själ. Tänk på det! Ha fördrag med varandra i kärlek. En människa kan falla, och det är lätt att trampa på honom. Det är svårare räcka handen och lyfta

honom upp. Hade jag inte haft syskonen på Johannelund, skulle jag inte vara frälst idag. Förmodligen hade jag inte levat. Och hade jag levat, skulle jag ha varit inlåst i fångelse.

Den här onsdagen var jag fruktansvärt sugen på knark och sa till Hans att jag kunde inte följa med och köra tvätt den här dagen.

-Det är så här Hans, jag måste ner till Sergels torg. Jag orkar inte längre. Jag vet att det finns en Gud, men jag måste ha knark.

fortsättning sidan 28

tionscenter under påskhelgen." (MR nr 7-73). Detta blev missionscentret i Stockholms city där de nyfrälsta fick arbeta och bedja tillsammans.

ARNE IMSEN

"BRYT NY MARK" del 1

Den otyglade propagandan på predikantkonferensen i huvudstaden 1986 väckte min vetgirighet och förvåning över den då nyttillträdde göteborgspastorns besinningslösa utfall mot Livets ord. Det blev den direkta orsaken till en närmare granskning av den stora göteborgsförsamlingens inriktning, livskvaliteter, ledarkapacitet och Kristusgestaltning.

Utbytet av stillsamma "filttofflor" till fältmässiga marschkängor kändes vemodigt, men uppfordrande. Det blev samtidigt en signal till granskande aktivitet över ett tidstypiskt skeende, som boken *Bryt ny mark* oavsiktligt avslöjar. Hur ser egentligen den andliga verkligheten ut idag i ett förlängt perspektiv, ett decennium senare, i den pingströrelse, som under några årtionden mästrat och ratat alla revolterande, ofullkomliga livsrörelser med samma ursprung, särart och kännetecken? Sådana, och liknande angelägenheter, ska tidningen *Midnattsropet* ägna speciell uppmärksamhet åt i några artiklar på dessa sidor.

Göteborgspastorns applåderade generalangrepp var mer ett självsäkert inkast i ett pågående gatlopp än ett välgrundat och genomtänkt inlägg i en vederhäftig diskussion om en ny sensation i svenskt fromhetsliv.

—Livets Ord har en annan Jesus än den vi tror på och den Nya Testamentet talar om.

Den salvan avlossade pastor Jack-Tommy Ardenfors, Smyrna, Göteborg, när han talade på pingströrelsens predikantvecka som just nu pågår i Stockholm. (citater ur Dagen 3/12 1986) "Ämnet engagerade pingspredikanterna starkt", sägs det. Rubriken ropar ut "Pingspastorer tar avstånd från teologin bakom Livets Ord". Man måste läsa flera gånger för att försäkra sig om att man fattat texten korrekt.

En annan Jesus... Det var mäktiga och kategoriska besked från föreståndaren för landets näst största pingstförsamling. Vad var de värda? De tillmättes i varje fall mycket stor betydelse, varför de toppade tidningen *Dagens* paradsida och dominerade det stort uppslagna referatet från predikantkonferensen. En fd pingspastor var tidningens referent och hade signerat attacken. Han förklarade förtjust i tidningen med "väckelsekristen inriktning", att pingspastorerna hade

plockat av sig filttofflorna och talade i klartext om Livets Ord.

Åhörarnas bifall var tydligt. Det tystnade emellertid helt då någon manade till förnuft och eftertanke hellre än hets och klappjakt på villoandar. Tidningen *Dagens* referent tolkar förnöjsamt tystnaden såsom en avvisande sanktion:

"Men då var det pinsamt dödyst i hela konferensen, inte en enda bifallstrytning."

I pastor Jack-Tommy Ardenfors bok, *Bryt ny mark*, utgiven av Dagensgruppens Interskrift sju år senare, nyanserar han angreppet i en personligt hållen deklaration:

—Jag känner mig främmande inför mycket av såväl teologi som mötesstil inom Livets Ord, även om jag självklart inte ifrågasätter deras medlemmar som kristna.

Med förlov sagt, en svepande avbön utan beklännelse. Förordet är såsom en orienteringstavla före ett viktigt vägskäl. Redan i de första meningarna anger författaren avsikt och målgrupp. Hans budskap riktas först och främst till fördomsfria förändringsgivare i pingstleden. Andra göra sig inte besvär.

Syftet är vällovligt och angeläget. Han vill belysa och bedöma det andli-

ga tidsläget och hitta framkomliga vägar ur stagnation och påvisad tillbakagång tillsammans med trosfränder, som när samma höga förväntningar. Poängen är en förutsättningslös uppgörelse med all belastning från det förflutna. Korrespondens med ursprunget, med avseende på identitet och integration, är inte i alla lägen och under alla förhållanden självklart livsnödvändigt. Tidshistoriskt betingade ställningstaganden och attityder får inte tillåtas vara utslagsgivande och hämmande för den generation pingstvänner, som ska fungera och verka för att bryta ny mark och erövra nya områden i sin tid.

Författaren har krisångest som en erfaren och ansvarsmedveten yrkesman och heltidsanställd funktionär. Den påtalade stagnationen och tillbakagången måste hejdas. Det är ett obetingat livsvillkor. Rekryteringen måste komma igång och det kan ske uteslutande genom anpassning och nya, samtidsinspirerade strategier. Förlegade former och metoder är inte självändamål. Det måste rensas ut och ge utrymme för tidsenliga gudstjänster och aktiviteter. Församlingstillväxt och utveckling är de ädla motivens samlande paroller. Det får emellertid inte råda några tvivel om vägval och färdriktning.

Det handlar inte om lättköpta publika framgångar och kortsiktiga andliga triumfer. De påfordrade förändringarna får inte leda till försämrade livskvaliteter i en effektiviserad, men förflackad verksamhetsapparat.

Då man tagit del av allt detta tröstlösa docerande i verksamhetskomplex och framgångsmyter, står det klart att hela offensiven strandar då den landar i den vardag, som konferensappeller inte tränger fram till och rår på. Den förgyllda dockskåpsteologi platsar i karismatiska uppbyggelsekonferenser, men är inte gångbar i de många troskonflikterna på hemmaföreläsningar med dess personliga och påfrestande närstrider. Återfallet till invanda och traditionella mönster har nämligen med förödande slentrian och jargong naturlags precision och styrka. Den kan övervinnas uteslutande om en himmelsk livslag får ta över.

Det framgår med allsköns tydlighet att den eftersträlvade förändringen i realiteten innebär så radikala och djupgående omställningar att man tydligt skönjer ett helt nytt mål. Det som engagerar och hägrar, finns helt klart inom sådana områden man i förstone, kompromisslöst övergav. I det nya betraktelsesättet är lösenorden: återerövra, befästa och reformera. Det doftar sunt förnuft och osar världslig visdom

ur dessa heta förändringsprognoser. Författaren har stort hjärta för kvinnor och barn. Han är välmenande, jämlik och faderlig.

Opinionstrycket och omtanken om dessa sköra kategorier tvingar fram snabba beslut och resoluta handlingar. Folkmajoriteten ställer oroliga frågor och reser vederhäftiga krav på ombyte och förändring i den försmäktande ökentillvaron. Alla tankar på framrykning och närstrider med löfteslandets jättar och giganter är kvalificerat van-sinne. De avvisas med vilda protester, stenkastning och uppror. Minoritetens halsbrytande förslag om uppbrott och frimodiga operationer för att inta det gudagivna löfteslandet, är dårskap. Författaren är en typisk spejare, en klok härhövitsman, som lyssnat in folkopinionens yttringar och stämningar och formulerar den stundtals populärlära i det deprimerande aktstycket, som givits titeln "Bryt ny mark".

Eftersom jag har flera skäl att betrakta boken såsom ett statusdokument om den nuvarande pingströrelsens djupa krisläge, så har jag tagit mig igenom den tre gånger. Motstridigt nödgas jag konstatera, att jag, så långt det är möjligt, har fattat budskapet rätt. Signalerna är förvirrande och ger impulser till återtåg.

Bokens legitimitet och dignitet framgår av det faktum att bibelstudier hållna på två av pingströrelsens rikskonferenser omarbetas till bokform och ges ut av Dagen-gruppens Interskrift.

Helt uppenbart är att någon massanslutning till det fälttåg, som fått uppdraget att inta nya områden av trons territorier inte kan förväntas. Det bekräftar boken. Nu som förr är det yt-

terst få, som låter sig mobiliseras vid mönstringen.

Sådana konklusioner drar emellertid inte denne vantrons hövding. Till trots för bekymmersamt och svårt underläge med segervittring och självhävdelse gör denne församlingsföreståndare sin folkräkning med imiterad regentstil, okänd från en ödesdiger episod i den heliga historiens jordiska monarklängder.

Bryt ny mark utropar boktiteln, vars författare har fått syn på möjligheterna till framgång och inflytande och kämpar tappert för att få alla hinder övervunna och undanröjda. Han har upptäckt kulturens, politikens, konstens, idrottens, företagsvärldens och den kristna församlingens utomordentliga resurser och möjligheter att erövra, befästa och lyckliggöra samtiden. Med religiös feminism och synkretism ska världen enas och räddas för Herren Jesus Kristus.

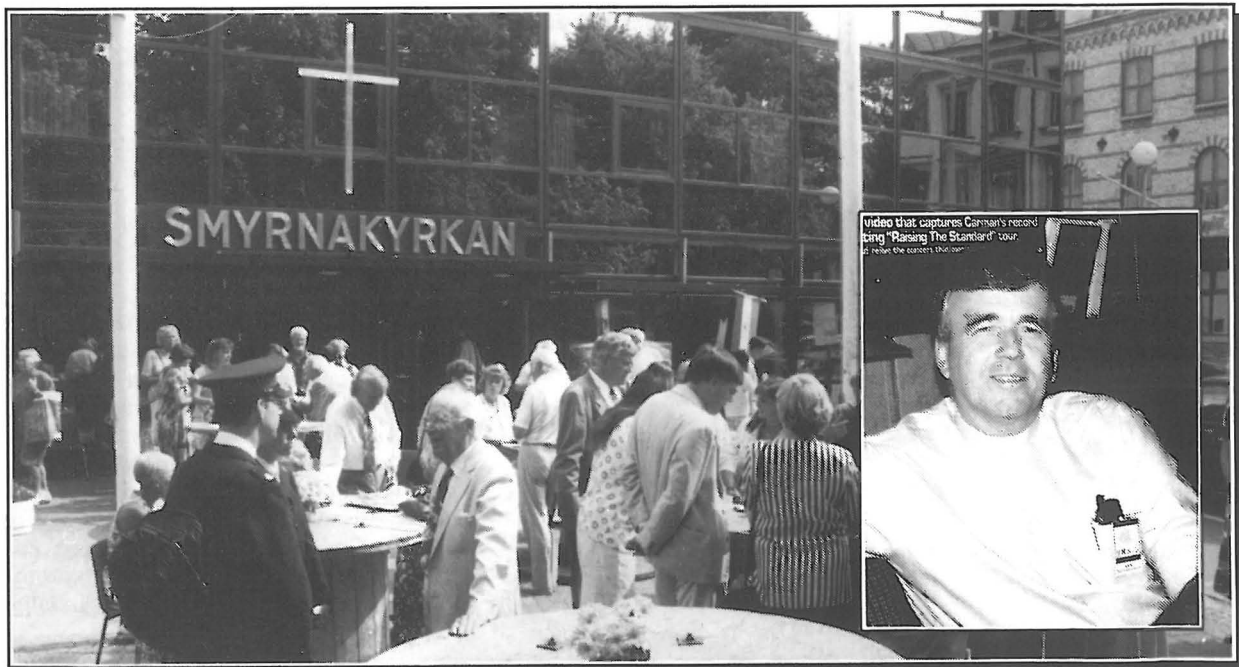
Han vill exempelvis gärna se sina egna döttrar som pastorer och församlingsledare. Det bekymrar honom inte att han i realiteten sätter sig över Nya Testamentets mönster för ledarskap och församlingsordning och fronderar utan betänkligheter mot den församlingssyn, som varit en av pingstväckelsens hjärtefrågor i förkunnelse och praxis. Han har inte heller några betänkligheter mot att placera en initierad hindu med förment kristen bakgrund, som publikdragande förkunnare i sin församlings predikstol, placera nattvardsbordet på torget och erbjuda alla undantagslöst det heliga bordets

nådamedel, såsom skedde under VM-kampanjen i Göteborg. Uppenbarligen renderar det honom inte heller några kval att clowner genom sina konster skall göra brödsbrytelsen tillgänglig och ge den spänning och dramatik så barn och ungdom blir attraherade. (Clown = narr, gycklare, upptågsmakare, pajas). Sådana makabra förslag och instruktioner ges utförligt i den publikation som distribueras till barn- och ungdomsledare inom pingströrelsen i hela landet. Det är tidningen *Alla Ledare*, vars ansvarige utgivare är medpastor och befattningshavare i Smyrnaförsamlingen i Göteborg, som gjort mötesprogram av skymfen.

Påhittigheten är enorm. I dessa dagar har pionjärinsatserna för att bryta ny mark krönts med modevisning för pensionärer i Smyrnas församlingsvåning, den första i pingströrelsens historia. På denna galaföreställning för förströelse och profit, med nittiosex betalande och förtjusta gäster på plats, var chica damer, varav någon passerat de åttio, pingstkyrkans galanta mannekänger. Allt enligt tidningen Dagen.

VM-kampanjen under förra sommarens VM-yr i Göteborg, avslutades i Smyrnakyrkan med finalgudstjänst på söndag förmiddag där psalmer, böner och predikan också hade blasfemiska programinslag. Predikan var inte enbart exegetiskt undermålig, den gav en vrångbild av den heliga historien och presenterade en Kristuslös kristendom utan nytestamentliga sanningskriterier. Gudstjänsterna leddes av församlingens VM-uniformerade eller rundkrageprydda pastorer. Så vill tydligen de ledande krafterna i Smyrna ha det, folket var inte där! Tidningen Dagen

fortsättning sidan 26

Utanför Smyrna-kyrkan i Göteborg, efter VM-veckans finalmöte på söndagen. Infälld: Pastor Jack-Tommy Ardenfors i "ämbetsskrud".

Intervju med Jimmy Gustavson
av Ulla Näsholm

UPPRYCK ÄR HOPPET FÖR

Vår uppgift är att predika hela Guds rådslut till frälsning. Samla brudskaran för uppräckelsen. Vi har inte tid med annat och kan inte ägna oss åt horisontalplanet angelägenheter.

Jimmy Gustavson, Stockholm, kommer från ett konstnärshem och det var meningen att han skulle föra den traditionen vidare. Han berättar själv om sin bakgrund:

–I någon mån har jag en kyrklig bakgrund. Jag hade börjat studera bibeln och det påverkade mig mycket. Så lyssnade jag ofta på radio Maranata och fick där på ett speciellt sätt uppleva Ordet genom förkunnelsen.

–I mars 1991 blev jag frälst. Första gången jag besökte ett maranatomöte blev jag andedöpt – det var som en märklig sanktion. Sedan blev jag också döpt i vatten, men andedöpet kom faktiskt innan för mig.

Ganska snart förstod Jimmy att han skulle lämna konsten. Det fanns viktigare ting att ägna livet åt, menade han. Att förverkliga den kallelse från Gud han upplevde var det som betydde mest.

Jimmy engagerade sig i församlingen och var bl a lärare i "Pilgrimsskolan", den hemundervisning som bedrivs för församlingens barn och ungdomar. Han säger:

–Det är en viktig kamp och en rätt-

- I Jesu undervisning och hans liv finns inget exempel på att han och hans lärjungar bad tillsammans med fariséerna och sadducéerna

tighet att ha hemundervisning. Vid mitt besök i USA besökte jag flera församlingar som hade egna skolor och några hade också hemundervisning. Men det var inte den kamp som vi har i Sverige, i viss mån kanske beroende på att skolsystemet är annorlunda upplagt där.

Vad anser du om ekumenik?

–I Jesu undervisning och hans liv finns inget exempel på att han och hans lärjungar bad tillsammans med fariséerna och sadducéerna. Istället manade han: "Ta er tillvara..."

–Dra er ifrån dem, gå ut ifrån dem säger bibeln. Det är inte detsamma som att be tillsammans med, fira

mässa med eller ta emot prästvigning av.

–I Gamla Testamentet läser vi om Daniel. Han böjde sig inte för bildstoden, trots de påbud som gått ut.

–Sanningen finns i Guds Ord – den är inte mänskligt organisatorisk. De ekumeniska kristna pekar på Johannes 17 och talar om enhet. Jag tror att det är människans fiktiva verklighetsförvridning som lett henne till dessa tankar som nu allmänt förfäktas idag.

Tycker du att troende ska engagera sig politiskt?

–Politik blir aktuell när vi ska regera med Kristus i himmelen under tusenårsriket. Jag vet att man ofta nämner Daniel när det gäller att ta ståndpunkt för politiskt arbete. I hans fall handlade det om att engagera sig som individ, det var inte folket som agerade. Det visar att Gud inte använde sig av folket utan av individer. Vi kan i det här sammanhanget också nämna Mose och Josef.

–Och uppräckelsen är hoppet för Guds folk. Vi har inte tid för något annat än att förkunna detta och vi kan inte ägna oss åt horisontalplanets angelägenheter.

Ett tilltal från Herren

Som Jimmy nämnde har han just återkommit från en resa i USA. Där har han varit i tre månader. Han berättar själv om bakgrunden till sin resa.

–Jag kände en kallelse att resa. Sommaren –95 fick jag ett tilltal från Herren, då han talade till mig om vad jag skulle göra. Egentligen hade jag inga förutsättningar att komma iväg och inte heller hade jag särskilt många kontakter.

–Men Herren öppnade vägen, både praktiskt och ekonomiskt. Det var helt

ELSEN GUDS FOLK

enkelt ett mirakel, upplevde jag. Under de här månaderna har jag varit i 11 delstater och rest 1700 mil och besökt olika församlingar och upplevt och lärt mycket.

Vad gör du för jämförelser mellan förhållandena i församlingarna i Sverige och USA?

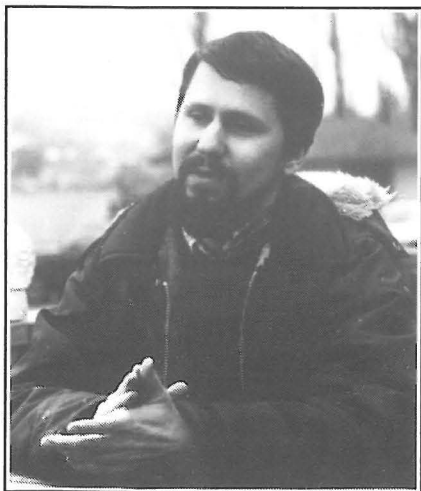
– Genomgående kan man säga att avfallet inte är lika stort som i Sverige. Församlingen är upprättad och man har fungerande lokalförsamlingar.

– En orsak till att de bevarar är att de inte har statskyrkoköket som vi under lång tid haft i Sverige, dels att de har en puritansk tradition som inte vi har.

– Nyckeln där är att t ex pingströrelsen inte är en mastodontkyrka, utan små enskilda församlingar, tack och lov.

– Det finns inte heller subventioner som i Sverige utan församlingarna är självbärande.

– Det är ändå stora lokala olikheter mellan församlingarna, men organis-

– Och uppräckelsen är hoppet för Guds folk, vi har inte tid att ägna oss åt något annat...

merna i Kristi kropp fungerar bättre i USA, det är inte så samfunds- eller lägerbetonat.

– Maranatabudskapet blev väl mottaget, det finns en stor öppenhet för det. Det finns många sekter utanför lägret. De bildar en bönefront mot den religiösa ondskan. Himlen är verkligen öppen och man känner att människor har bett så Guds härlighet uppenbarats. I andra städer däremot är det som avgrunden var öppen, jag kan bara nämna Los Angeles och San Francisco.

– Räddningen för alla församlingar är att komma tillbaka till Ordet, annars går spiritualisterna och häxorna framåt, som vi ju också kan se i Sverige.

– Den nya given inom ekumeniken som nu företräds också av den etablerade pingströrelsen exempelvis genom tidningen Charisma är att frälsta och andedöpta katoliker ska stå kvar i sina församlingar. De ska inte lämna katolska kyrkan utan arbeta och verka för förnyelse inom densamma.

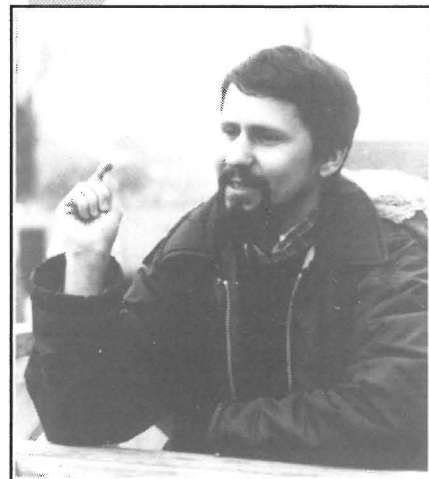
– En annan sak som jag tänkt på är att somliga församlingar förlorat nöden för de förlorade. Där man inte har nöd för människor, där tror jag inte att den helige Ande kan utföra sitt fulla verk.

– Den s.k. "Torontovälsignelsen" har också sparat ur och är nu helt ekumenisk. Det viktiga är att ta emot förnyelsen och sen kan man ha vilken lära som helst. I förkunnelsen talades aldrig om blodet, korset eller försoningen. Mission och evangelisation var inte viktigt eller fanns inte alls med.

– Det finns en själisk tendens att själv uppleva välsignelse, att må bra och ibern för människors frälsning försvinner.

Jimmy tystnar ett ögonblick. Så kommer han med ett uttalande som lite drastiskt accentuerar vad han menar:

– Nej, det är inte billigt sött vin från Canada vi behöver, utan salt från himmelen.

– Nej, det är inte billigt sött vin från Canada vi behöver, utan salt från himmelen.

Har du några planer på att återvända till USA?

– Blir det möjligt för mig att återvända vill jag göra det. Gud får öppna vägen och göra det möjligt om det är meningen.

– Jag tänker särskilt på namnkristendomen och katolicismen. Det finns flera problem och det behövs en röst emot avfall och falska läror.

Vad menar du är Maranatas uppgift?

– Maranatas uppgift är att predika hela Guds rådslut till frälsning. Samla brudeskaran för uppräckelsen och predika "se, han kommer med skyarna, gå ut och möt honom".

Det är mycket angeläget att förkunna att Jesus kommer. Grupper och församlingar över hela jorden har förstått detta. Tillsammans med alla dessa får också vi vara med och proklamera Jesu tillkommelse. Maranata – Jesus kommer!

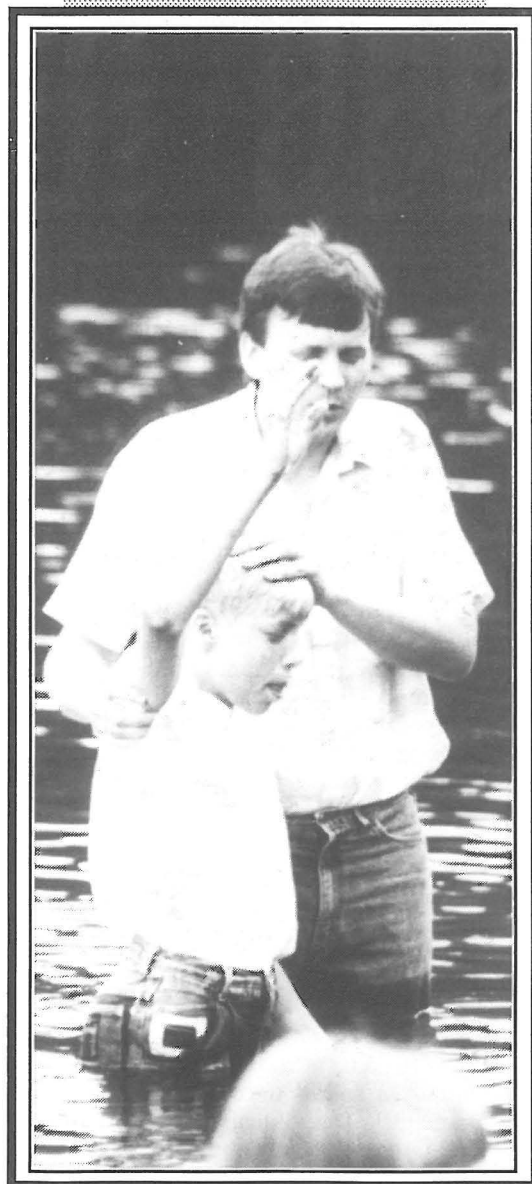
MR 3/96 ute vecka 21

Sänd oss ditt vittnesbörd eller en rapport om Guds verk!

Uppstånden

Text:
Stina
Fridolfsson

*Det finns väl inte i
väckelsehistorien
något som varit or-
sak till så många
blodiga uppgörelser,
heroiskt utståndna
lidanden och så
många martyrier
som dopfrågan. Vi
läser om Hubmayer,
Grebel och Hus.
Skaror av männis-
kor som av katolska*

*kyrkans inkvisi-
tionsdomstol och i
nästa fas även med
Martin Luthers go-
da minne torterades
till döds med de
mest utstuderat
grymma metoder.
Och det för att de
hade funnit att bi-
belns lära om do-
pets innebörd betyd-
de mer än livet.*

från döden

Eftersom dopet har en så central plats i frälsningsförkunnelsen, har de kristna i alla tider varit mycket noga med dopet. Hur kan det då vara orsak till så mycket konflikter?

Min väg till gudsgemenskap

Själv kommer jag från en from, luthersk och roseniansk bygd i Västerbotten. Det innebär att jag från barnåren hörde föreläsas ur gamla lutherska predikningar, där man betonade den objektiva nåden, dopets nåd och att det gällde att leva i sitt dop.

Konfirmationen var en bekräftelse av att jag ville fortsätta vara Guds barn.

Den fromhet jag fostrades i satt kvar, och jag ville leva för Gud.

Största problemet för mig som from lutheran, söndagsskollärare och ordförande i skolans kristna förening, var att jag inte hade någon frälsningsupplevelse. Visst trodde jag på Gud, läste i bibeln, gick på möten och försökte leva som en kristen bör leva. Men eftersom jag inte upplevde verklig gemenskap med Gud, och kände mig osäker om hur det egentligen var med mitt gudsliv, tyckte jag att hela mitt liv var ett hyckleri. Jag grubblade över om jag verkligen älskade Jesus, eller bara tyckte om verksamheten och den sociala gemenskapen i den kristna grupp jag tillhörde.

När jag sedan kom i kontakt med den lilla Maranatagruppen i Umeå, slogs väggar i min tillvaro ut: Jag började ana vad *bön* var och upplevde på ett påtagligt sätt pånyttfödelse och den gemenskap med Gud som jag så långt efter.

Att dö med Jesus

Snart nog kom naturligtvis frågan om dopet upp.

–Jag är döpt! påstod jag tvärsäkert när någon påtalade att jag måste döpas till Kristus. Men då fick jag undervisning om dopets *verkliga* innebörd. Jag fick i min hand Watchman Nees bok "Ett rikt kristenliv", där han utifrån sjätte kapitlet i Romarbrevet undervisar om vad det innebär att vara död med Kristus, och att vi får "hålla före" att vi är döda.

–Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv.

Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi också vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse. Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, för att syndakroppen skall

göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. Ty den som är död, han är friad ifrån synden.

Hava vi nu dött med Kristus så tro vi att vi också skola leva med honom, eftersom vi veta att Kristus sedan han har uppstått från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över honom.

Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. Så mån också I hålla före att I ären döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus. (Rom 6:3-11)

Enligt Svenska kyrkans betraktelsesätt är dopet ett sakrament. Jag var också "döpt" som spädbarn, och förklarad kristen utifrån denna "dopets nåd" som verkade – helt oberoende av att jag var tre veckor gammal och inte kunnat förstå eller besluta något alls.

Jag började nu förstå att dopet innebar något långt mera än ett sakrament, där man genom att i en rit skvätta vattnet på ett spädbarns huvud förklarar det vara fött på nytt och himmelrikets medborgare.

Dopet innebär att förenas med Jesus Kristus i hans död. Och den människa som skall döpas, måste vara medveten om att dopet är en begravning av "den gamla människan".

Bibeln beskriver att hela världen är död i synd och överträdelser. Den människa som inte lärt känna Gud och hans son Jesus Kristus, är andligen död. Men Jesus, som är Vägen, Sanningen och Livet kom för att uppsöka och frälsa det som var förtappat.

Att födas på nytt

När en människa är väckt över sin hopplösa belägenhet i världen, kanske hon börjar fråga:

–Vad skall jag göra för att bli frälst?

Evangelium, det glada budskapet från Gud har svaret:

–Tro på Herren Jesus, så blir du frälst!

Och den som tror på Jesus och börjar bedja till honom, föds ut ur den döda världen in i det eviga livet i Guds rike. Det är en både smärtsam och underbar upplevelse att födas på nytt.

Smärtsam: Insikt om att jag är en syndare och helt i "saknad av härligheten från Gud" (Rom 3:23). Att Gud förkastat alla mina försök att bli god och rättfärdig. Att enda möjligheten för mig att bli befriad från synd och missgärningar är att identifiera mig med Jesus Kristus, korsfäst, död och begravnen för mina synder.

Underbar: Jag uppstår till ett nytt liv! Jag blir född på nytt och får en ny håg, jag fylls av Guds Ande och får kärlek till Gud och mina medmänniskor.

–Vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. Ty den som är död, han är friad ifrån synden.

I Romarbrevet fortsätter Paulus att ingående beskriva innebörden av att

vara död med Kristus. Ingen har längre rätt att anklaga eller kräva något av den gamla människan som är död.

–och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig. (Gal. 2:20)

Dopet innebär en begravning av det gamla livet, men inte bara det, utan också en uppståndelse till ett nytt väsende, i liv.

–I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven också i dopet blivit uppväckta med honom genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. (Kol. 2:12)

Ett nytt liv

Dopet innebär död och begravning. Genom döden lösgöres människan från alla förpliktelser mot familj och släkt genom en smärtsam skilsmässa. Hon befrias också från alla ekonomiska och juridiska åtaganden som hon kan ha upplevt som tunga bördor utan att hitta någon lösning. På samma sätt befrias hon genom kraften i evangelium, när hon i dopets grav anropar Jesus Kristus om frälsning från synd, begärelser och ondska som plågat henne.

–Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är för-gånget; se, något nytt har kommit! (2 Kor. 5:17)

Den som tar emot Jesus Kristus och den frälsning han vann åt oss genom att dö för våra synder, han blir inte bara identifierad med Jesus i hans död, han uppstår med Jesus Kristus i ett nytt väsende, i liv.

Den som kommit till tro på Herren Jesus Kristus skall omedelbart döpas, för att så inför både människor och andevärlden markera övergång från dödens makt till Gud.

Jag minns vilken underbar lättnad, glädje och frid jag upplevde, när den sanning som dopet predikade började gå upp för mig.

–Tänk, nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig! utropade jag. Det blev helt ointressant och onödigt att försöka analysera fram mina motiv och mer eller mindre ädla intentioner när jag försökte utföra goda gärningar och tjäna Gud. Jag är död, nu överlåter jag åt Kristus att verka genom mig! Det liv jag nu lever, lever jag i tro på Honom.

Genom dopet blev jag en ny skapelse, den kraft som uppväckte Jesus från de döda formar nu hela mitt liv, som fått mening och innehåll.

Min vän, är du född på nytt? Är du döpt till Kristus Jesus; till hans död? Är du begravd med honom, uppstånden med honom, vandrar du i det nya livets väsende genom Hans uppståndelses kraft?

Då kan du frimodigt säga:

–Nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig!

Astrid Doresjö:
*–Jag vill komma
med en hälsning från*
JESUS

Intervju: Ulla Näsholm

Astrids uppgift är att besöka gamla och sjuka. Det är snart sex år sedan hon blev frälst och hon var tidigt på det klara med vad Gud ville att hon skulle göra för att tjäna honom. Hon säger själv:

–Det är ganska märkligt egentligen. Jag har nästan föraktat svaga människor, de som grät och behövde hjälp gav jag inte mycket för. Det var viktigt att klara sig själv och själv ta itu med sina problem utan att lägga dem på andra. Så tänkte och handlade jag. Och nu kan jag ge mitt liv för en utslagen eller någon som har det svårt.

Med glimten i ögat berättar Astrid hur hon föreställt sig det hela, hur uppgiften skulle gestaltas. Hon skulle lära sig spela gitarr och så skulle hon säkerligen få med sig någon som kunde sjunga, när de skulle till sjuka eller avsidestagna.

–Det var som att man ville ta sig egna gåvor för att tjäna Gud. Jag köpte en gitarr men lärde mig aldrig riktigt spela på den, fast jag gick en kurs för att lära mig. Sjunga kan jag inte alls.

–Men jag kom faktiskt underfund med att man kan besöka människor, läsa och bedja med dem utan att kunna spela och sjunga.

Och varje dag har Astrid kontakt med olika människor som behöver henne, hon besöker, ringer, uppmunttrar, samtalar och beder. Gud har på olika sätt lett henne in i tjänsten och i kontakt med behovets barn.

Tron på Gud har på något sätt alltid funnits hos Astrid, under några år var hennes föräldrar troende och det gav intryck för livet. "Jag bad alltid till Gud", säger hon, "även om jag inte bekände mig som kristen".

För snart sex år sedan var hon med om en radikal frälsningsupplevelse.

Hon säger:

–Min mamma hade gått bort efter att ha varit sängliggande i fem år, då jag skött om henne. När jag inte längre hade henne blev det liksom ett hål inom mig, det blev tomt och osökt började jag tänka på de eviga tingen. Jag var ju äldst, den ene efter den andre hade gått bort. Jag blev väldigt rastlös. Ibland bad jag till Gud, men levde ändå som förut, rökte och svor och försökte skaka av mig tankarna.

–Efter mammas död kallades jag till kyrkan, man samlade de som mist sina anhöriga och samtalade med dem, det var ett sätt att få hjälp i sitt sorgearbete. Vid ett tillfälle då vi var i kyrkan tog vi nattvarden tillsammans. Efteråt fick jag dåligt samvete och en röst inom mig sa att jag handlat fel.

–Dagen efter ringde jag prästen och talade om hur jag kände. Han menade att det var min sorg som gjorde att jag reagerade som jag gjorde. Det var verkligen rätt och det bästa jag kunde göra att ta nattvarden.

–Det kom till ett slags kris och jag började läsa bibeln på ett nytt sätt. Jag läste och läste och försökte ta till mig det som stod. Efter åtta dagar fick jag visshet om att jag var frälst. Det var en underbar upplevelse.

–Jag var så lycklig att jag bara rusade ut och ville tala om vad som hade hänt. Jag är frälst, ropade jag till en granne på väg till affären. Hon log och sa att det syns ju att något speciellt har hänt.

–När jag kom till mitt arbete sprang

"Astrid var också med och spred litteratur utanför pingstkyrkorna i Göteborg under VM i friidrott."

jag in på chefens rum och berättade om min frälsning. Av hans reaktion förstod jag att han trodde att jag blivit tokig, men jag var tvungen att få tala om vad som hänt.

Astrid döptes och var i tre månader med i en pingstförsamling. Hon trivdes bland vännerna, men det var olika saker som Astrid vände sig emot och påtalade. Som framgår av hennes vittnesbörd är inte Astrid blyg eller tillbakadragen. Hon säger alltid vad hon menar och tycker. Man försökte tala henne tillrätta och hon varnades för sina "sektaristiska" åsikter. Så har det varit en vandring till olika evangeliska grupper.

–Jag ville ju vara med någonstans. Men människornas sätt att klä sig, sminka sig etc. störde mig, jag tyckte inte att det var riktigt. Det är viktigt att man också i de frågorna går till bibeln och får svar. Ingen lyssnade till mig och vad jag undrade över.

–Det gick så långt att jag blev bitter. Jag stannade hemma från mötena. Men jag kom underfund med hur farligt det var med en bitter rot, jag kunde inte längre älska mina syskon. Jag gick inför Gud och bad. Det tog en månad innan jag blev befriad och med kärlek i mitt innersta kunde bedja för syskonen jag mött i olika sammanhang.

Astrid var också med och spred litteratur utanför pingstkyrkorna i Göteborg under VM i friidrott. Hon berättar själv:

–Att man tar in människor direkt

från världen och in i församlingen för att de skall komma till tals på plattformen, det tycker jag är ett bevis på avfallet. Och det ville jag protestera mot.

–Jag har ju läst bibeln och fått undervisning genom kassetter speciellt från Tage Nilsson som jag betraktar som min andlige far. Det som jag nu mötte det var långt ifrån vad bibeln lär.

–På sommarkonferensen på Bällsta i Stockholm fick jag också genom förkunnsen där en inblick i vad som man tagit in i församlingarna och hur man använder världens metoder i sin evangelisation. Nu såg jag det konkret och jag ville i alla fall komma med en protest.

–Ibland verkar det som många kristna inte varit med om någon sinnesändring, det är ju det viktigaste för en troende. Man har inte tagit avstånd från världen, och man vet inte heller vad världen är. I den här tiden måste vi verkligen leva nära Jesus.

–Att besöka de som är avsidestagna är min uppgift, men jag tror att Gud vill att jag skall gå vidare för att tjäna honom mer.

–Att knacka dörr, komma till icke troende med litteratur och en hälsning från Jesus, det är också något jag vill göra. Tänk så många det finns som behöver höra ett ord från Herren.

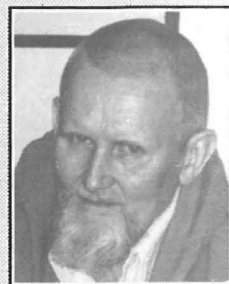
Och så är det. Att bedja och arbeta, tjäna Gud och leva för honom det är det viktigaste. För Astrid och för oss alla som vill kalla oss Jesu vänner och lärjungar.

Åke Schröder
fick nyligen
hembud.

Med ömhet
skildrar
hustrun Barbro
deras liv och
den djupa ge-
menskap

Guds sanna
barn äger

med varandra. Vi, vänner och
trossyskon, minns Åke med vär-
me och tacksamhet.

Djup ropar till djup

Man brukar säga att man följt en människa från vaggan till graven. Det kan inte jag säga, men genom Guds stora kärlek och omsorg har jag fått följa någon från pånyttfödelsens ögonblick till inträdet i den eviga vilan. Någon som blev bärgad.

I all sorg och saknad, finns en glädje och styrka. "Han gick direkt till paradiset", min älskade broder, vän och kamrat och senare även äkta man.

De första orden till honom från mig var "vill du ta emot Jesus i ditt hjärta" och hans svar var "ja".

Sedan följde jag hans vandring med Gud, hans sanningssökande. Ofta när vi samtalat under åren har han sagt: "Djup ropar till djup". Med det menade han som vi läser i Dom 5:11 "När man under rop skiftar byte mellan vattenhoarna, då lovprisar man där Herrens rättfärdiga gärningar..."

Vi som tillhör Jesus har fått en källa av levande vatten inom oss och när två sådana lever tillsammans så har man alltid något till varandra att ge av evigt värde. Då växer sammanhållningen och gemenskapen i vardagen. Det jag tänker på är särskilt ungdomar som står inför att välja livskamrat och bilda familj. Det viktigaste de ska ha gemensamt är att ha Jesus i centrum. Om de inte kan bedja tillsammans och dela källan (Guds ord) med varandra kommer många svårigheter att möta dem. Det är inte de offentliga mötena som är viktigast utan två som bildar familj måste ha andlig gemenskap. Om de har det klarar de alla jordiska prövningar och deras liv blir en lustgård. Barn som föds där växer upp i kärlek och harmoni.

Församlingen börjar i familjen som sedan med andra likasinnade slutsamman, ju fler källor som sluter samman, desto större flöde.

BARBRO SCHRÖDER
Göteborg

–Gud håller på att utvälja och utrusta barnen, berättar Gertrud, mor och lärare i Pilgrimsskolan, i sin rapport från sportlovsveckan i norska fjällen.

Reportage: Gertrud Johansson

Vi – några föräldrar och lärare tillsammans med elever från Pilgrimsskolan – har just kommit hem från en sportlovsvecka i Norge. Den anordnades i år igen av våra kära syskon där, Pilgrimsfolket. De hade hyrt ett nytt ställe, den här gången i Telemark, nämligen "Fjelltun", intill samhället Drangedal.

Med stor spänning och förväntan anlände vi dit på söndagkvällen. Platsen var väldigt vacker och hade fina lokaler för logi och samlingar. För oss från Stockholm var det ju en vederkvikelse, redan att vila ögonen på den storslagna och vackra naturen i Norge.

Alla hade hjärtligt roligt i backen med tävlingar i pulka eller på skidor, med chans att vinna en chokladbit.

De som ville, kunde också "gå på tur" i skidspår av olika längd.

Men viktigast var att vi kunde avskilja denna vecka för att studera Guds Ord tillsammans med barnen. Vilken nåd! Man upplevde Guds välbegag och välsignelse. Mötena inled-

des på måndagen av Folke, som pekade på behovet av arbetare sända av Gud till jordens växande befolkning, som aldrig hört talas om Jesus Kristus.

Stina undervisade om hur vi idag kan lära av Daniel, som avskilde sig för Guds räkning och om offerlivets välsignelser.

Vi fick också lyssna till Tone Jensen, som visade på hur man blir stark i Herren genom att kämpa trons goda strid. Birgitta talade om Johannes Döparen, hur han fullgjorde sitt speciella uppdrag från Gud.

Barnen såg förtjust och förundrat på Jan-Egils åskådliggörande av hur Jesus som den gode herden bär de svaga fåren och skiljer ut sina egna får från andras får.

Som ni förstår, har jag svårt att välja ut vad som ska nämnas av allt vi fick

lyssna till. Förkunnelsen var förunderligt samstämmig, som det blir när den helige Ande är verksam. Robin, Jan-Egil m. fl. ledde kvällsmötena och barnen vittnade och sjöng.

I ett av mötena stod en man från trakten upp och lade fram sin bygd som böneämne, att Gud skulle få nå människorna där. I varje möte sökte många förbön och mötte Gud. Speciellt torsdagkvällen blev det ett verkligt "nedslag", då ingen satt oberörd.

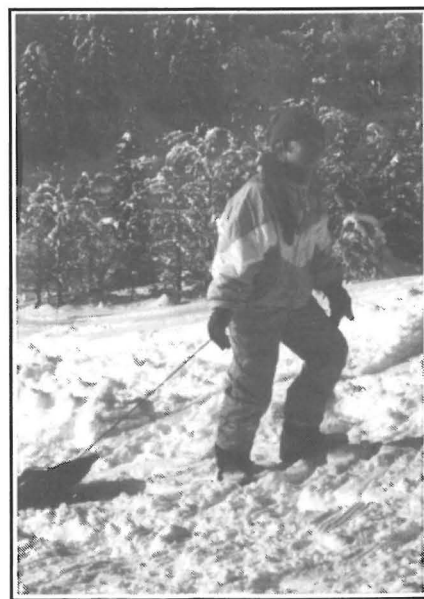
Gud håller på att utvälja och utrusta barnen. Han vill använda dem, och lägger på våra hjärtan att bedja för dem så

tränings-

På

Efter en hel dags bilresa anlände man sent på söndagkvällen till "Fjelltun" i Telemark, som blev en ny erfarenhet för barn, lärare och föräldrar. Riktigt snörikt var det också.

Till skid-backarna drog man sedan, nästa dag, för att få utlopp för all energi man samlat på sig. Theresia Widén föredrar pulkan.

rike!

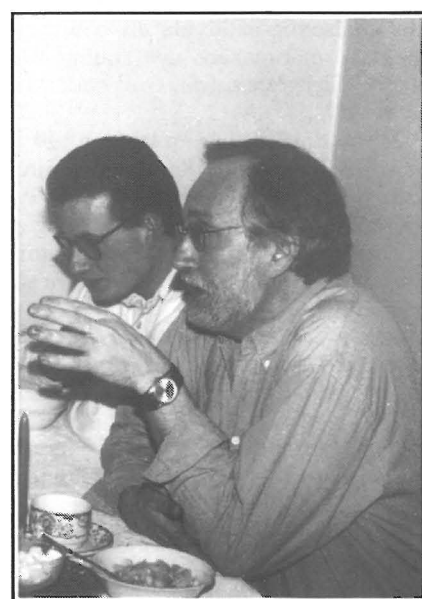
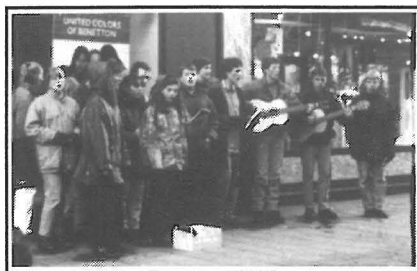
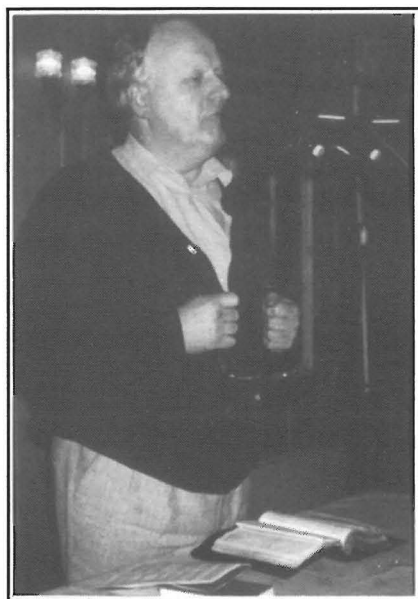
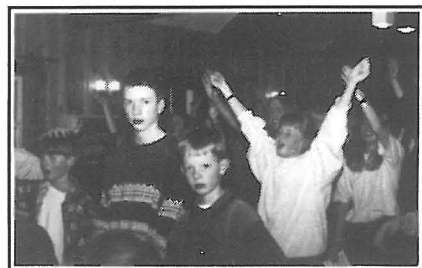
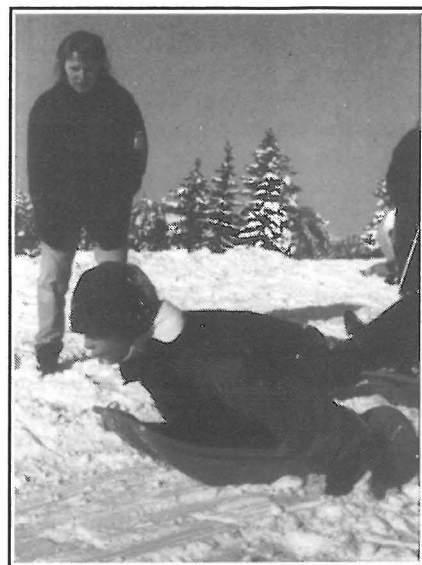
Foto: Stina Fridolfsson

att de kan utföra sin tjänst och uppgift här i tiden. Var med och bed för barnen!

Vi tackar våra syskon i Norge för deras insats för den här veckan, och hoppas vi får tillfälle att samlas snart igen!

Guds

för

Men det var inte i första hand snön och backarna som drog, utan mötena och undervisningen. En av ledarna från Stockholm, som också talade, var Folke Jacobson.

Barnens salighet i Gud gick inte att ta miste på. Bön och lovsång var inramningen. På dagarna bar det åter ut i backarna. Elisha Widén får så skidan slinter. På lördagen var det torgmöte.

Tack vare våra syskons stora gästfrihet, blev detta åter en oförglömlig vecka. Allt, från pulkbacken till väckelsemötet, gick "som smort". Jan-Egil Hafsahl var veckans primus motor.

Vi vet genom bibelordet att människosläktets urfäder bröt mot Guds uttryckliga påbud när de åt utav kunskapens träd på gott och ont. Gud hade ju befallt Adam:

–Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö. Detta är dock inte det första påbud som vi finner i Bibeln. Redan vid skapelsen av växt och djurvärlden kan vi läsa om att Gud avsåg att fortplantning skulle ske "efter deras arter" och att när Gud såg att "jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras arter, och träd som efter sina arter buru frukt, vari de hade sitt frö", så kunde han bekänna sig till sitt verk med orden. "Och Gud såg, att det var gott."

Det är således uppenbart att det finns en skapelsens ordning vad gäller fortplantningen som är god och en avvikelse härifrån bör ju följaktligen vara ond och vi bör förvänta oss ond frukt om vi brukar vår kunskap om det biologiska livet till att upphäva de gränser som Skaparen satt från begynnelsen. Våra fäder var ohörsamma och handlade (åt) i olydnad mot Guds ord.

Resultatet känner vi. De blev utdrivna ur lustgården skapelsen blev lagd under förgängelsen och marken blev förbannad för människans skull. Det skedde förändringar i växt och djurliv som vi nog måste tolka som genetiska. Ormen förlorade sina ben och fick ta sig fram kräländ och växter blev försedda med törntaggar. Ingen kunde längre säga om skapelsen att den var alltigenom god. Den var dock ändamålsenlig såtillvida att den återspeglade människans nya andliga tillstånd. Härligheten från Gud hade gått förlorad.

Att människan har en längtan tillbaka till Eden vittnar alla hennes kulturella och religiösa strävanden om. Tyvärr lät hon sig också i fortsättningen bedragas utav Guds fiende, den gamla ormen, med sin lögn "ni skall bli så som Gud".

Människan fortsatte att äta utav den förbjudna frukten. I stället för att dyrka ock tjäna Skaparen på hans villkor ville hon dyrka Gud på sitt eget sätt och hon hängav sig till "ett självvalt gudstjänstväsen" (Kol. 2:23). Detta ledde ju till det första brodermordet,

–Kain som var av den onde slog ihjäl sin broder därför att hans egna gärningar var onda och hans broders rättfärdiga. (1Joh.3:12)

Släktet hade trätt in på "Kains väg" (Jud. 11).

Mänsklighetens fortsatta historia uppenbarad i Skriften visar på ett tilltagande avfall och hur man till och med bröt mot skapelsens ordning genom ett onaturligt umgänge och fort-

plantning. Ett tema som går igen vid flera tillfällen i historien för att kulminera i "ändens tid".

Varje sådant utbrott av avfall förorsakar Guds dom. Han stiger ner. Det finns gränser som inte kan överskridas om "något kött skall bli frälst". Tiden som föregick Noas flod var en sådan tid. Vi kan läsa om hur

–Guds söner såg att människornas döttrar var fagra, och att –de tog till hustrur dem som de fann mest behag i (1Mos. 6:2).

Vilka var då dessa Guds söner? Uttrycket användes på flera ställen i bibeln och syftar på av Gud direkt skapade andliga varelser. Så var ju Adam "son av Gud" (Luk. 3:36). I Jobs bok kan vi läsa om hur "Guds söner höjde glädjehrop" (Job 38:7) medan Gud "lade jordens grund".

Det finns således flera särskilda skapelser som kan betecknas som Guds söner. Mer information om dessa fallna Guds söner som var verksamma i Noas tid finner vi i NT:

–Ty Gud skonade ju icke de änglar som syndade, utan störtade dem ned i avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets hålor för att där förvaras till domen. Ej heller skonade han den forntida världen, om han och, när han lät floden komma över de ogudaktigas värld, bevarade Noa såsom rättfärdighetens förkunnare (2 Petr 2:5–6),

–de änglar, som icke behöllo sin furstehöghet, utan övergävo sin boning, hava av honom med eviga bojar blivit förvarade i mörkret till den stora dagens dom. Likaså hava och Sodom och Gomorra med kringliggande städer, vilka på samma sätt som de förra bedrev och stod efter annat umgänge än det naturliga, blivit satta till ett varnande exempel, i det att de få lida straff i evig eld. (Jud 6–7).

ISodom bedrev man ett onaturligt umgänge. Det gjorde man också vid tiden före floden. Sodom fick änglabesök och dess befolkning ville bedriva otukt med de himmelska budbärarna. Sanske hade de tidigare haft besök av Sattans änglar och nu trodde de att de kunde handla på samma onaturliga sätt. Man tog fel och Herrens änglar lät domen drabba det fördärvade släktet.

Vi kan läsa hur samma Herrens änglar tidigare uppträtt i mänsklig gestalt när de åt och samtalade med Abraham. På liknande sätt kan Guds söner ha uppträtt före floden när de (mot sin natur) tog sig hustrur. Resultatet av det onaturliga umgänget kan vi läsa om:

–Vid den tiden, likasom och efteråt, levde jättarna på jorden, sedan Guds söner begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga män, som var så namnkunniga.

Text:
Fred
Örtengren

**SÅS
P
NO
T**

Det finns en skapelsens ordning som är god, och vi får inte avvika från den och upphäva de gränser Skaparen satt från begynnelsen.

Dessa hybrider blev verkligen sin tids superkändisar och har givit stoff till gudasagor och mytologier över hela jorden. Dessa värstingars framfart på jorden kan vi läsa om:

–Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. Och Gud såg, att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. Då sade Gud till Noa: "Jag har beslutat att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfyllt av våld som de öva: se, jag vill fördärva dem till lika med jorden."

Det har förbryllat många bibelläsare att dessa änglärförbindelser kunnat resultera i en köttslig avkomma. Jesus har ju sagt om änglarna i himlen att de likt männen efter uppståndelsen "icke tar sig hustrur, ej heller gives hustrur åt män." (Mark 12:25)

Det kanske bör påpekas att Jesus här talar om tillståndet i himlen, medan de Guds söner vi har talat om är fallna änglar verksamma på jorden. I vilken utsträckning de har använt sig av genetisk kunskap och teknik för att genomföra sina bedrifter uttalar sig bibeln ej om, det står dock att "allt kött vandrade i fördärv på jorden" (1Mos 6:12) och det kanske inte är alltför långsökt att tänka sig att Noas tid var en högteknologisk tid, inspirerad av onda andemakter till att utföra genetiska experiment som spårade ur till den grad att "Gud ångrade att han hade gjort människorna på jorden" (1Mos 6:6) och att han beslutade sig för att göra slut på alltihop.

–Och Herren sade: "Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himlens fåglar."

Kanske de smittsamma sjukdomar som idag plågar mänskligheten är ett resultat av tidig biologisk krigföring. Ett dylikt scenario är ju förstås rent nys för den som har en evolutionistisk världsbild och tror att alla våra tidiga förfäder var vildar och grottmänniskor.

I Bibeln kan vi dock läsa om hur mänskligheten efter endast några få generationer tillverkade och brukade "alla slags redskap av koppar och järn".

De tidiga människorna var ju ej heller behäftade med våra genetiska defekter och deras levnadsålder var mycket hög. De kan mycket väl på mycket kort tid ha utvecklat en teknologisk och vetenskaplig nivå som motsvarade eller översteg vår tids. Hur snabbt den biologiska kunskapen kan inhämtas kan man förstå om man jämför med vår tid.

Ärftlighetslagarna upptäcktes för bara ca 150 år sedan av Gregor Mendel. År 1950, alltså för endast 46 år sedan, upptäckte Crick och Watson den genetiska koden och DNA spiralen.

Den vetenskapliga och tekniska utvecklingen går allt snabbare. Dr Patrick Dixon hävdar i boken *The Genetic Revolution* (1993) att vår publicerade vetenskapliga kunskap fördubblas för närvarande vart tionde år. Tiden mellan utdrivandet ur Eden och Floden var 1656 år, Guds söner började beblanda sig med människornas döttrar 120 år före floden. Då levde ännu Metusela, som var 243 år gammal när Adam dog. Det är inte troligt att man omfattade evolutionsläran i ett släkte där samtida med Adam var närvarande! Dessutom hade man inga fossil att visa på. Avsaknaden av evolutionstron bör ha gynnat det vetenskapliga arbetet. Utvecklingen gick framåt. Man fortsatte på Kains väg. Man byggde och planterade, män tog sig hustrur och hustrur gavs åt män, alltmedan jorden uppfylldes av våld och jättarna uppegade folket till nya bedrifter, men bakom alltihopa låg den gamle ormen. Han tänkte kanske att han skulle få tillbaka sina förlorade ben med hjälp av den nya gentekniken.

Gud hade en annan plan. Han utvalde Noa, rättfärdighetens förkunnare. Noa förkunnade om den kommande domen genom att bygga en ark i lydnad till Gud. Noa samlade ihop de djur som skulle in i arken – garanterat icke genmanipulerat kött!

Gud stängde dörren till arken och folket visste av intet förrän floden kom och tog dem alla bort. Efter floden kan vi följa människans fortsatta väg bort från Gud. Gång efter gång avviker hon från Guds väg och mognar till dom.

I Guds lag som Moses mottog av Gud på Sinai berg, påbjöd Gud att människan "inte skulle göra sig något beläte eller någon bild "vare sig av det som är uppe i himlen eller av det som är i vattnet eller under jorden". Människan skulle inte leka Gud. Gud skapade människan till sin avbild.

Ormen sa: "Ni skall bli såsom Gud." När människan manipulerar arvsmassan gör hon sig till Gud och resultatet blir förfärande.

Ien kommande artikel i MR avser jag att ta upp vår tids genmanipulation. Vår tid, som ju enligt Jesu undervisning skall likna Noas tid:

–Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko. (Matt 24:37–38).

Denna tid avslutades med dom för världen men frälsning för Noa. Vår tid avslutas också med dom för de ohörsamma och frälsning för Guds folk. Vi gör därför väl i att lyssna på hur Gud handlat i det förgångna, det är ju skrivet oss till varning och vägledning:

–Ty allt vad som fordom har blivit skrivet, det är skrivet oss till undervisning. (Rom 15:4)

OM
A
AS
D

Ormen sa: "Ni skall bli såsom Gud". När människan manipulerar arvsmassan gör hon sig till Gud, och resultatet blir förfärande.

Under en serie intervjuer för Radio Maranata vid årsskiftet 1990, berättade Arne Imsen om hur Maranataväckelsen kom att bli hans livs öde. Den analys som då gjordes av kyrkor och samhälle, samt presentationen av församlingens profetiska uppgift i tiden, ser Midnattsropet mycket angeläget att förmedla till våra läsare. Denna första del kommer att följas av ytterligare två delar av väckelsehistorisk och självbiografisk karaktär.

MARANA

Av Arne Imsen

Del I

detta inflytande är vanligtvis så negativt, att människor immuniseras och blir likgiltiga för evangelium. Ingen kyrka gör sig känd genom omvändelse- och frälsningsförkunnelse. Det som gör kyrkan omtalad, är spektakulära ting som ligger helt utanför själva kärnan i det uppdrag kyrkan egentligen har.

När man förlorat kontakten med sitt

religiösa ideal, och blir ett plagiat.

Statskyrkan är inte beroende av gåvomedel från trons folk. Det är staten som via skatterna finansierar dess verksamhetsapparat. Likadant har det nu blivit med frikyrkorna. De överlever inte utan samma nådamedel från statens sida. Frikyrkan kommer att allt mera befästa sin ställning som ett babyloniserat, religiöst och politiskt väl-

Frågan om urkristet församlingssliv har jag brottats med praktiskt taget hela mitt liv. Redan som barn upplevde jag klyftan mellan det som predikades och det som i realiteten tillämpades i gemenskapen. Många fundamentala ting, som jag tyckte borde inkluderas i det kristna livet, behandlades och uppfattades som avgränsat, privat område, dit undervisningen inte fick tränga sig in och forma om. Det var en klar och tydlig demarkationslinje emellan det församlingssliv som då förekom och det som tillämpades när det gällde människornas sociala liv och deras relationer till den tid och den värld vi levde i.

Man hade inga lösningar då, och man har inte heller hittat dem nu. Istället för att nalkas det urkristna församlingssidealet, har vi tendenser att söka oss in till kyrkans trygga nödhamn, det etablissemang där hon religiöst, socialt, kulturellt och politiskt utövat ett helt förödande inflytande.

Det är ganska märkligt att vi hela tiden när vi talar om verksamhetsfrågor går ut ifrån demokratiska värderingar. Vi talar om demokrati, utan att ge oss tid att analysera vad demokrati är. Så inbillar vi oss att denna idévärld kan appliceras på den kristna församlingen, så att vi kan ägna oss åt att med olika medel skapa en sorts folklig, attraktiv gemenskapsform, där alla människor skall finna sig tillrätta, oberoende av om de har en förstahandsupplevelse av Jesus Kristus eller inte.

Statskyrkan bryr sig inte om ifall det kommer människor till gudstjänsterna eller inte. Oberoende av om gudstjänsterna besöks av 2% av befolkningen eller 50%, så bibehåller kyrkan sin makt över medborgarna. Denna makt och

eget ursprung, exempelvis genom generationsväxling, så ligger tragiken i det faktum att församlingen istället för att frigöra sig från det kyrkliga greppet och den förfärliga tvångströja kyrkan utgör, har sökt sig tillbaka till de fasta formerna med hierarki och organisation som man måste slå vakt om. Den är mycket kostsam, och sysselsätter en massa människor för att hålla igång alla apparater. Så är det med alla kyrkor som på detta sätt avvikit. De närmar sig då samtidens religiösa kraftcentra, och så småningom integreras de i dem. Kanske inte teologiskt och idémässigt, men det finns en väsenslikhet.

Vi ser av historiens tidigare skeende att det upprepas enligt samma mönster. Då man har avlägsnat sig från sitt ursprung, kommer man in i en sekulariseringsprocess. Man likbildas med olika mer eller mindre tidsbetonade

de – i strukturen av ett statligt serviceorgan.

Det är alltså inte något fel på läran i sig som åstadkommit denna utveckling. Man bevarar sin lära, men hamnar i samma väsen och blir genom någon andens gemenskap ändå förenad med det system man lämnat.

I den karismatiska väckelsen handlar det om upplevelsegemenskap över alla gränser. Där talas också om att läran inte spelar någon roll. Det är en slags andelivets besynnerliga dialektik. Den karismatiska rörelsen skulle vara en protest mot förvärldsligande, men det är den inte, utan accelererar själv i förvärldsligande, eftersom den karismatiska väckelsen hjälper till att kristna det som är världsligt, därigenom att man kristnar materialismen. Man är specialister på att hitta synteser mellan de ting som till synes är varandras motsatser. Resultatet blir att

TA - mitt öde!

man får en materialism som verkar vara ett uttryck för Guds enorma barmhärtighet och välsignelse. Den som har framgång i sina affärer, han får ovanpå detta också karismatiskt stöd.

Hunger efter karisma

Inom kulturlivet och politiken, ja, inom praktiskt taget alla områden talar man ett allt mera karismatiskt språk. Man söker karismatiska ledare. Varför? Det finns ett enormt behov av människor med intuition och karisma. Kristenheten som blivit väletablerad och förborgerligad har också stor brist på karismatiska personligheter. Den lider under ett förfärligt byråkratiskt tryck av funktionärer – vilddjuret ur jorden, som föddes genom floden ur drakens mun. Tjänstemännen är välbildade och intellektuellt utrustade, men saknar karisma. Detta är oerhört allvarligt.

Appellerna likriktas. Allt handlar om framgång. Numerära och ekonomiska framgångar. Det är fråga om att erövra makt för att reformera, höja standarden och förbättra människans levnadsvillkor. Det nytestamentliga frälsningsbudskapet blir helt meningslöst i en sådan miljö.

Det stora problemet i alla tider har varit att vi väljer vissa sektorer som vi vill göra till helhet. Detaljerna blir alltså helheten, och vi har en tendens att låsa oss fast vid detta. De ting vi ibland ställer upp som varandras motsatser, är del av samma helhet, och så skapar vi motsättningar där de egentligen inte finns.

Det heter att "Guds Ande svävade över vattnet". Anden kunde inte skapa något, det var Ordet som skapade. Men utan Ande hade Ordet varit dött. Gud inblåste livsande i människans näsa. Skapar vi bara doktriner, och förmår människor att bekänna och acceptera dem, blir resultatet trälldom och formalism. Men å andra sidan; om vi utesluter Ordet och baserar tron på andelivets yttringar, så blir resultatet motsatsen; en spiritualism som gör att människor blir andedyrkare.

Ständigt rycks människor bort från centrum. Centrum är ett förenande

kraftfält, ty ju närmre centrum alla periferiska dras, ju närmre kommer de varandra. Endast Ordet och Anden i förening kan verka detta. Men vilkens ord? Och vilkens ande? Redan i urkristen tid fanns "ett annat evangelium" och "en annan ande". Teologerna förmår inte tränga ned i detta stora och avgörande problem. De använder sina akademiska instrument och presenterar läror som kan verka väldigt trovärdiga och bibelenliga, men de förmår inte åstadkomma det som är avsikten med Ordet; de skapar ingenting nytt. Resultatet blir en religiös kultur som kan reformera en människa så att hon inte hamnar i missöden. Och motpolen till detta är när man endast får del av anden allt man upplever upplöses till ett intet, förlorar substansen, förkroppsligandet, själva synliggörandet, det som säger att Ordet vart kött.

Ungdomstidens kriser

–I min ungdom mötte vi en förkunelse som på många sätt var sällsam. Men redan då upptäckte jag att här fanns ett grundläggande fel. Man mäktade inte besegra de mest påtagliga uttryck för de faktiska konsekvenserna av synd; nämligen klasskillnaderna. Till och med den kristna församlingen blev på sitt sätt ett klassamhälle med religiösa förtecken, där klasskillnaderna nästan markerades. Om än inte i samma typ av motsättningar som ute i samhället, så fanns det dock samma fenomen, rangskillnader och kategoriklyvningar.

I den konkreta situationen kan man säga att den kristna församlingen var väldigt lik det profana samhället då det gällde sociala strukturer. Det var de rikas barn som kunde studera. De rikas barn hade de bästa kläderna och kunde åka på semester – så var det även i församlingen. Det fanns inte någon revolutionerande och påtaglig skillnad, som tydde på utjämning. Visst förekom allmosegivande och barmhärtighetsinsatser. Men de bara konserverade och rättfärdigade klasskillnaderna.

– Jag läste exempelvis i Apostlagärningarna, och förstod att församlingen

måste avgränsa sig för att över huvud taget kunna bevara sin unika identitet, dess helt enastående egenart. Det är smärtsamt att se hur vi kämpar med problem och frågor som skulle kunna finna sin naturliga lösning om vi tog upp det som är väsentligt. Man kämpar gärna för ett helighetsideal, för att på det viset demonstrera sin vilja till helgelse. Men en helgelse som aldrig drabbar plånboken, är absolut inte biblisk.

Brottningskampen med mina egna problem ställde mig inför den spegel som tvingade mig inse att jag var ganska annorlunda än den bild, som gruppen jag tillhörde och identifierade mig med, hade av mig. Jag kunde aldrig leva upp till de yttre krav som ställdes, och det värsta var att jag inte heller hade behov av det. Jag fann det ändå nödvändigt att försöka vara solidarisk med de minimikrav gruppen hade för att över huvud taget bli accepterad.

Jag upplevde de moraliska kraven dubbelbottnade. Om man av någon anledning föll igenom, hamnade man på nästa botten, där andra människor ligger och kravlar. Mitt problem var inte främst de synder församlingen vänder sig emot och bekämpar. När jag var ung, sysslade man med frågan om klädkultur, vilket naturligtvis inte är oväsentligt. Så fanns även kraven på att man skulle uppträda anständigt: Inte svära, supa, röka; inte gå på bio eller konserter, osv. Det går inte förneka att dessa krav hade stor betydelse om de var uttryck för en inneboende håg. Men denna håg kan ju inte tvingas fram genom yttre krav, och för mig blev detta en dressyr och ett hyckleri. Det stora problemet var just hyckleriet.

Jag menade mig vara frälst, och kunde inte fatta varför vissa ting var farliga, men inte andra. Exempelvis fick sexuella brott konsekvenser, medan man aldrig gjorde upp med andra verkligt farliga synder. Där hade man fastmer en tendens att inte bara släta över, utan odla avguderiet, exempelvis mammonsdyrkan.

Det som väckte mig och fick mig att reagera, var konfrontationen med vis-

fortsättning nästa sida

MARANATA...

fortsättning från föregående sida

sa bibelsatser som jag snubblade över. Framför allt att "penningbegäret är roten till allt ont". Många blev uteslagna ur församlingen för olika förmenta synder. Exkluderingen var säkerligen berättigad. Felet var, att att jag fick stanna kvar. Men jag har aldrig varit med om att någon blivit utesluten på grund av penningbegär eller maktfullkomlighet. Mina reflexioner över detta skadade mig mycket. Jag hamnade i en opposition, så att jag inte hade behov av att försöka leva upp till normerna.

– Det kan låta som om jag idealiserar för att det ska verka finare – men det är verkligen inget fint, utan ont rakt igenom. Jag ville inte delta i kampen mot andra människor som jag lättvindigt kunde trycka ner. Jag ville inte medverka på grund av min egen situation. Jag hade hellre ställt upp för att komma tillrätta med det som var orsaken till problemen och nederlagen.

Även nu, när jag talar om dessa frågor, måste jag vara väldigt försiktig, för jag är inte övertygad om att den bild jag ger av detta är riktig. Den är möjligen förskönad så att den passar in i ett mönster som kan vara en rationalisering i efterhand.

Vi var många i familjen och tillhörde samma församling. Redan då kom de rika i fina fordon till mötena. Vi hade inte ens pengar att köpa biljett för att åka tåg. De rika vräkte sig i sina fina bilar. Det var ju också dessa människor som utövade sitt nedbrytande inflytande över församlingens lägre sociala skikt. De fattiga människorna drabbades antingen av deras förmenta välgörenhet, eller av deras förakt. Det märktes på många sätt.

En gång sa jag till mamma: "Jag ska skriva en artikel, och framställa denna vidriga bild av verkligheten som man aldrig får höra talas om!" Då var jag 14 år, och upplevde klasskillnaderna som ett kardinalproblem.

Det är ganska överraskande att de så kallade "Guds barn-barn" ständigt sysslar med beteendefrågor istället för att ta upp problemen med utjämning mellan klasserna. Den aggressivitet de riktar mot sin uppföstran, är på något vis förfelad. Dessutom borde de vara tacksamma att de har sin bakgrund som ett medel att göra sig karriär och profit på. Vad skulle annars Guds barn-barn skrivit och blivit författare och journalister på? De skulle ha varit banala skandaljournalister utan sin bakgrund. Det är faktiskt denna negativa fixering som oftast gett "trycket" åt dem.

Församlingens svek

–Just den kyrkliga draperingen av

frälsningsbudskapet har förstört evangelium. Istället för att bli det andliga budskap som skulle kunna åstadkomma en djupgående förändring, har människor försökt ta på en tvångströja eller utöva ett paragrafrytteri som drivit ärligt sökande människor in i djup ångest och förtvivlan. Om inte dessa frågor får sin lösning, kan inte något sant församlingsliv finnas. De sociala klyftorna i församlingen måste få sitt svar så att man kan själavärda individerna.

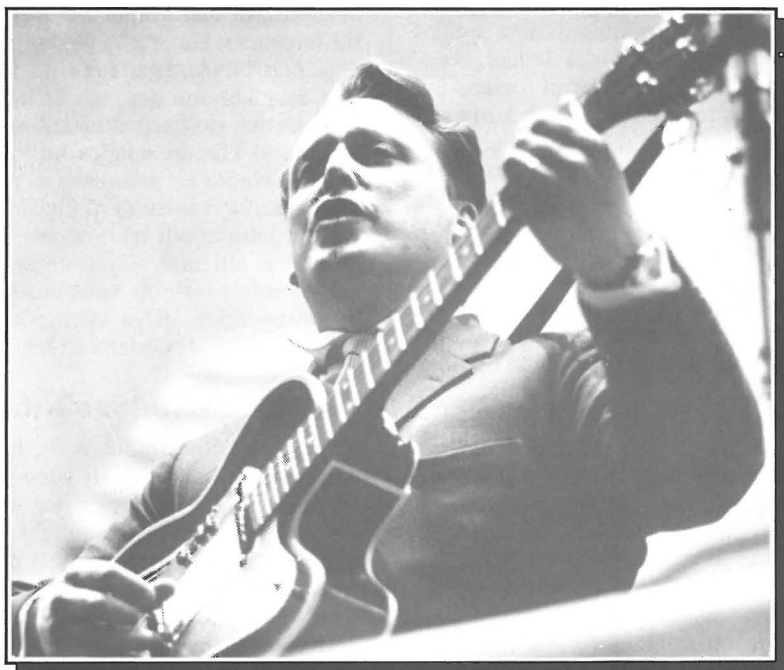
Hur skulle det ha sett ut i världen om den kristna församlingen tagit frälsningsbudskapet på verkligt allvar och vågat ställa upp såsom förebild när det gäller fördelnings- och utjämningsfrågorna? Det är ju dessa frågor mänsklighetens största andar brottats med. Problemen med orättvisor och utsugning.

Missionen har i många fall varit med och permanentat ett orättfärdigt

för måste förändringen börja med den enskilda individens förvandling. Församlingen består av förvandlade människor. Detta måste synliggöras, så att församlingen verkligen blir en stad på berget; isolerad och skild från omgivningen med en struktur präglad och genomsyrad av församlingens Herre.

Det är, minst sagt, märkligt att se hur så viktiga frågor som löne- och anställningsförhållanden får en företags- eller föreningsmässig behandling, där rollerna har en facklig prägel med förhandlingsmodellen arbetstagare-arbetsgivare, och finansieringen är bidragsanpassad. Den mönsterbilden får ju sökas på annat ställe än i Nya Testamentet, men blir, trots det, allt vanligare i nyetableringen av spektakulära församlingsbildningar med fabulösa visioner.

Att komma samman några gånger i veckan, titta på varandra och se fromma ut, det hör förstås till, men ett sunt

system i delar av världen, därför att man istället för att ta dessa frågor på allvar, har skilt frälsningsbudskapet från dess sociala konsekvenser, och skapat en kristendom som nöjt sig med att integrera olika typer av orättfärdiga system med sin verksamhet. Även missionen har ofta nöjt sig med att vara en återspeglning av det profana samhället i sin inre struktur.

Det mänskligheten brottas med, är ju frågan om rättvisa. Så fort man försöker nalkas dessa problem, med verklig vilja att ta itu med dem, så blir man stämplad som anarkist, kommunist och socialist.

–Dessa problem menar man är de politiska strukturernas och de ekonomiska systemens fel. I och för sig kan man säga att detta stämmer. Just där-

och riktigt församlingsliv måste vara något mer än att bara samlas i stora eller små sakrala kyrkorum. Guds kyrka är ingen byggnad, utan människor som blivit levande stenar. Så ska det vara i Guds hus där mönsterbilden blir uppenbarad.

Det finns politiska organisationer som sysslar med partipolitik, det finns andra föreningar som sysslar med idrott. Varje sammanslutning vill syssla med något intressant, nyttigt och nödvändigt. Så finns det också föreningar som sysslar med religion. Man har velat reducera det kristna församlingslivet till en speciell föreningsverksamhet för religiösa intressen. Ungefär som idrottsföreningen och alla intresseföreningar och politiska föreningar sysslar med var sin lilla bit av

helheten. Detta är förfärligt, för självklart borde den kristna församlingen i sig inbegripa allt som är nödvändigt för ande, själ och kropp.

Sex dagar i veckan är de kristna människorna engagerade i olika sysslor, och lördag eller söndag ägnar man sig åt den religiösa föreningens aktivitet. Under veckan bygger de upp alla de organisationer och institutioner som bekämpar och motverkar det de gör på söndagarna. Detta kan inte vara kristendom! Men så fungerar oftast kyrkorna. Och därför säger man: NU måste vi genomsyra samhället, vi ska helst göra alla organisationer och institutioner kristna! Just så vill Lucifer ha det. Ett utomordentligt sätt att bedra människorna och ge dem en religiös glasyr. Om den är av karismatisk eller annan traditionell sammansättning, spelar ingen roll.

Ett nytt sinnelag

-Jag hade alltså ett djupt missnöje över situationen i kristenheten, och hade också planer att lämna evangelistbanan och börja på socialinstitutet. Jag var även fackligt engagerad. Då skedde något som gjorde att jag lade om. Upplevelsen anas i sången "O rena mitt hjärta", som föddes under denna kris.

-Helt klart blev det en stor förändring. Just den sången markerar också en ny tid på mer än ett sätt. Det var en djupgående andlig upplevelse, en genuin kristen erfarenhet som kom att förändra; kanske inte så mycket min syn som mitt sinne.

-Det finns i varje tid rännilar i stora kristna sammanhang, som nu och då bryter igenom och där frågor om urkristet församlingssliv aktualiseras. Men det märkliga är att de alltid möts av skepticism och massivt motstånd hos den etablerade kristenheten, som borde se detta som ett erbjudande; en möjlighet att komma ut ur den endimensionella kristna verksamhetsapparaten. Kampen för urkristet församlingssliv har mött ett oerhört blocktänkande och utsatts för bojkotter i alla tider.

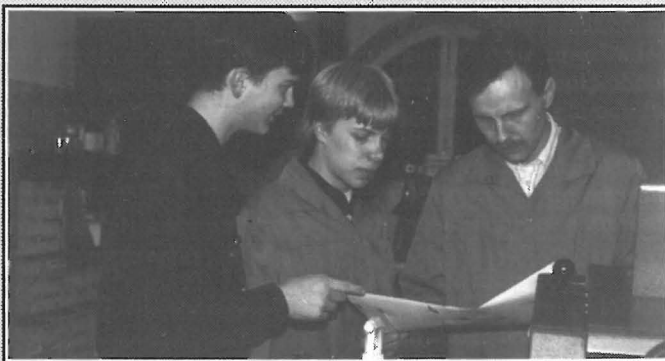
-När man har ett historiskt perspektiv, ser man vissa bergstoppar medan andra försvinner. På vägen framåt kan avvikelser ske som är av tillfällig karaktär, men dock avvikelser. Viljan att alltid låta sig riktas och pröva sig mot det som var av begynnelsen; det som inspirerade själva upptakten i initialskedet, måste ständigt finnas. Jag tror att det finns en grundläggande princip man måste räkna med, och som håller: Det som var från begynnelsen. Detta är äkta!

Fortsättning i nästa nummer

Fotografierna av Arne Imsen är hämtade från hans eget fotoalbum från början av 60-talet.

KORTNYTT

En ny generation medarbetare går in i uppgifterna!

Trycket synas av Paulus Eliasson och Emanuel Johansson under instruktion av Mikael Eliasson

Detta nummer av Midnattsropet är tryckt på BMC:s eget tryckeri! Med stor glädje och tacksamhet har vi åter, efter några års uppehåll, ett litet tryckeri med två pressar som fungerar fint.

Tryckeriet är inrymt på Bällsta Missionscenter, allt enligt den dröm vi hade från den dag vi flyttade in. Nästa generations pionjärer, några

av Pilgrimsskolans ivriga ynglingar under sakkunnig ledning av Mikael Eliasson hjälper till med hela processen - layout, bild- och plåtframställning samt tryckning.

I nästa nummer av tidningen kommer ett reportage om hur vi steg för steg kommit igång med denna viktiga del av vårt missionsuppdrag i tiden.

Om människans ursprung...

Om vi härstammar från aporna eller från vår Herre, -de'e la en fråga om hemkänsla. HW

Bakom signaturen HW döljer sig broder Hans Wirgård, bosatt i Arvika, som med sina konstverk, sina fyndiga figurer och funderingar kryddar och förgyller tillvaron för många i sin omgivning. Hans vackra oljemålningar, de flesta med naturmotiv, är kända, bl a från utställning på Liljewalls salong.

MR återkommer med närmare presentation och flera bilder med kommentarer som vår broder berikat oss med!

Missbrukad mediamakt

Vi ser FYRA klara och tydliga tendenser i dagens underhållningsfilm.

Den första är att framställa katolska kyrkan i en så positiv dager som möjligt. Så snart det handlar om en eller annan god gärning som en kyrka gjort sig skyldig till i en HELLYwood-film, så nog är det en katolsk kyrka eller ett kloster.

Den andra är att man vill göra gällande att homosexualitet är något positivt och att vi måste tolerera denna sexuella avvikelse, som Bibeln fördömer.

Då det gäller den tredje opinionsbildningstrenden, handlar det dock icke om att framställa något i positiv dager. Det är fråga om SEKTERNA. Aldrig har vi sett så många filmer (och dokumentärer, debattpro-

gram, mm), som avhandlar just ämnet sekter. Syftet är inte att framhålla sund, biblisk kristendom som ett alternativ till urspårade avarter. Nej, man vill bunta ihop alltsammans. Sekt som sekt och fundamentalism som fundamentalism...

Man önskar misstänkliggöra ALLA som vägrar underordna sig det romersk-katolska ekumeniska oket. Ty det är de påvliga tentaklarna som skymtar fram bakom den massmediala manipulationen.

Slutligen den fjärde: Häxor och ockultister kommer till tals i TV och andra media, som aldrig förr. Även barnprogram fylls av magi, trolldom, mm.

TILL STORMS!!!

Larz Gustafsson

**Denna informativa,
väckande och
tänkvärda artikel
sände författaren,
bosatt i USA, efter att
ha läst Arne Imsens
senaste bok.**

Av en vän i Sverige blev jag uppmanad att köpa boken "Bannlyst Frihet" av Arne Imsen. Min vän skrev att denna boken är en del av väckelsehistorien i Sverige. Jag beställde boken och när jag läste den, kunde jag inte förbli oberörd. Boken väckte väldiga känslor i mig, och jag måste skriva ned dessa för att andra skall kunna taga del av det.

Förföljelsen av De Fria Församlingarna på 50-talet, samt Maranata, berörde mig personligen, och kostade mig tio år, som jag hade kunnat tjäna Jesus. När jag som tonåring bodde i Jönköping under 50-talet, var jag med en grupp ungdomar som regelbundet gick ut och dansade flera gånger i veckan på olika ställen. Ett av dem hette "Rigoletto". När jag gick där, fick jag se affischer, som inbjöd till Maranatomöten på söndagarna. Jag började att tänka på att gå på ett av dessa möten, men beslutade mig för att icke gå, på grund av den fruktansvärda nedskrivning som Maranata fick i den svenska pressen. Vid detta tillfälle i mitt liv var jag mycket sökt av Gud, och jag tror att om jag hade kommit med på ett av dessa möten, hade jag blivit frälst. Men det var den negativa och mycket fula nedskrivningen i pressen, som gjorde att jag aldrig kom på ett möte, och jag fick vänta i mer än tio år, innan jag fick en chans att komma till Jesus och bli frälst 1965 i USA.

Senare fick jag läsa i Bibeln, att de religiösa ledarna själva icke vill bli frälsta, och icke heller tillåter andra att bli frälsta.

— Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I icke dit in, och dem som vilja komma dit tillstaden I icke att komma in. Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som faren omkring över vatten och land för att göra en proselyt (ny lärjunge), och när någon har blivit det, gören I honom till ett Gehennas barn, dubbelt värre än I själva ären! (Matt.23:13–15)

Detta har icke endast skett i Israel när Jesus levde på jorden, utan detta är något som pågår i alla länder och det har fortsatt under århundraden och kommer att fortsätta tills Jesus kommer tillbaka till denna jorden.

Makten och monopolet

Det tragiska i det hela är, att männis-

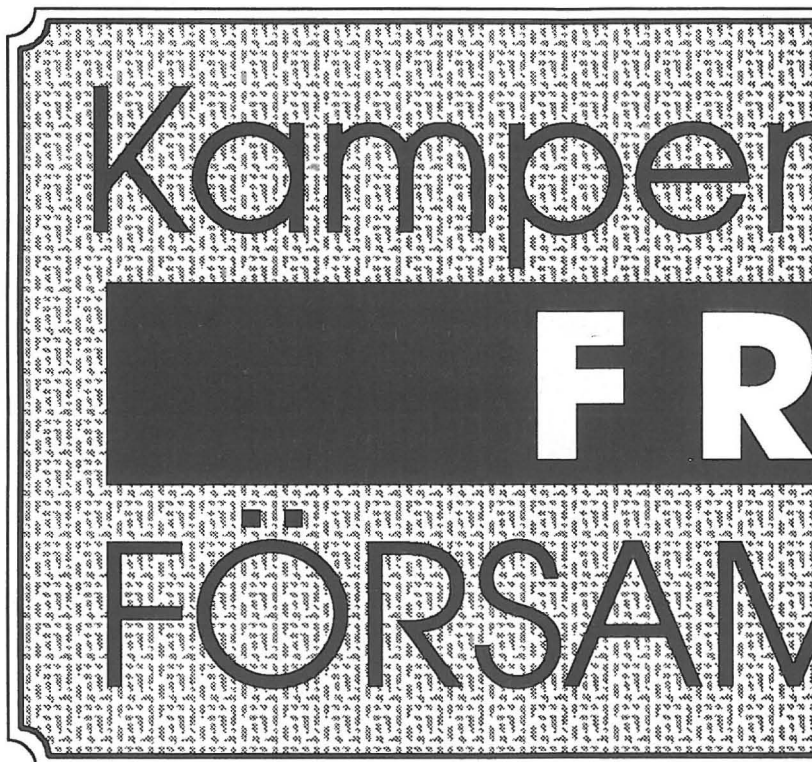
kor som "påstår sig vara kristna" är dem som förföljer andra som vill följa Jesus, därför att varje grupp vill ha ett MONOPOL med sin rörelse, och sedan proklamera att "endast vi har den RENA LÄRAN och är intelligenta nog" att representera Gud på denna jorden.

Arne Imsen fick som en liten pojke uppleva nazisternas högmåddiga stöveltramp, och att denna ideologi icke kunde stå på sina egna ben, utan endast med våld kunde nazismen överleva. Endast genom vapenmakt, censur, lögn och fängelser kunde man hoppas på att kunna regera de länder som man hade tagit med militär makt. När nazisterna förlorade sin militära makt,

Från katolsk kyrka till konventikelplakat

När en falsk skenkristendom kom till de Nordiska länderna genom den Romerska Katolska kyrkan, fick demoner ändra på sin teknik. Gamla högtidsdagar fick nya namn, litet nya seder, mindre mord, men annars var det icke mycket ändring som följde. Dessa onda andar kunde nu styra sitt monopol i namnet av "den rena läran" enligt Rom.

Men Gud ville ha in sin egen församling, och när lärjungar ifrån Martin Luther kom till de Nordiska länderna, så togs icke dessa emot därför att den svenske och danske kungen plötsligt

Av John S Tor

föll deras monopol som ett korthus för vinden.

Satan styr länderna genom höga "demonprinsar", vilka är beskrivna för oss i bibeln i Daniel 10:7–20; samt Paulus' brev till Efesierna, kapitel 6:10–18. Det finns endast ett vapen som kan besegra dessa onda andefurstar, och det är namnet Jesus som har blivit givet till de människor som har blivit frälsta och tvagna i Jesu blod.

Samma onda andar som regerade de Nordiska länderna under vikingatiden, finns fortfarande kvar, deras metoder är samma, endast förpackningen har förändrats för att passa in i varje tidsålder. Under vikingatiden hade dessa demoner fria händer till att leda människorna till avgudadyrkan, mord, våld, otukt, våldtäkt, barnamord mm, som täckte länderna, som vatten täcker en sjöbotten.

hade blivit "religiös", men det var politiska skäl som gjorde den svenske och danske kungen till "lutheran". Genom att antaga den lutherska läran så kunde man taga tillbaka allt det land, som nu ägdes av den Romersk-katolska kyrkan. Istället för påven, så var nu konungarna i de olika länderna huvud för landskyrkan, och en ny uppsättning med biskopar och präster tog över. Det tog cirka 100 år för den svenske kungen att utrota den katolska läran i Sverige, genom våld, avrättning, hot och fängelse för dem som icke lydde. Det var icke en fråga om att vara "född på nytt", utan det var en fråga att man skulle vara "politiskt rumsren".

Det var inga problem för de onda andar som styrde Sverige att ändra på sin religion, så länge man kunde hålla "MONOPOLET" och se till att ingen människa blev frälst och att Jesus icke

fick något fäste i landet. Svenskarna blev nu lutheraner istället för katoliker, men brännvinet flödade i samma flod, mord, våld, otukt och all annan synd fortsatte och djävulen fortsatte att regera.

Men Gud hade fått ett fotfäste i landet, och helt plötsligt började enskilda människor att bli frälsta, och man kallade dessa för "pietister". Men detta kunde ju icke gå an i ett samhälle, där Satan hade monopol på allt som var "religiöst", och för att för alltid sätta stopp för detta, tillkom det fruktansvärda "strykopplet", som fick heta "KONVENTIKELPLAKATET", och som blev en lag år 1726 i Sverige.

Med stöd av denna lag angrep bi-

av den svenska statskyrkan brutits, fastän alla fortfarande var tvingade att vara medlemmar i statskyrkan, som också skötte all mantalsskrivning.

De onda andefurstarna hade fått ge vika för Guds evangelium, och delar av deras vapenmakt hade blivit fräntagen dem. Istället fick dessa demoner nu skaffa fram nya vapen, och deras främsta vapen blev nu "tidningspressen", som vid det laget helt var i händerna på ofrälsta människor. Demonerna hade också förberett ett annat vapen, "PRIMURARE OCH TEMPELRIDDARE".

Med list började man värva medlemmar i de fria församlingarna och fram-

spottade, blev nu de som ledde förföljelsen emot denna nya våg ifrån Gud. Den svenska pressen utspydde sitt hat över dessa pingstvännar, och de fria svenska samfundet stämde upp i denna kör ifrån avgrunden, att dessa pingstvännar skulle drivas ut ur landet. Nu kunde man icke längre sätta dem i fängelse, men man kunde ljuga ned dem i pressen, förlöjliga dem, hindra dem från att annonsera och göra livet surt för dessa nykomlingar.

Vi ser nu samma tendens, MONO-POLET är hotat, något nytt kommer in, som icke är kontrollerat av Satan, och detta kan icke tolereras. Men Guds verk kan icke bli stoppat av Satan, hans kraft räcker icke till. Ett nytt vapen måste nu sättas in i striden, och detta nya vapen heter "AVUND OCH GENSTRIDIGHET" (Jakob 3:14-16)

Pingstväckelse blir pingströrelse

När pingstförsamlingar växte upp som svampar över hela Sverige, blev detta för mycket för Lewi Pethrus, han kunde icke låta varje församling vara helt fri, dessa skulle regeras ifrån moderkyrkan i Stockholm. Svidande niddåd företogs emot pastorer och enskilda medlemmar, som icke höll sig till de regler som utkom ifrån Filadelfiaförsamlingen i Stockholm.

Man talade så fagert om att varje församling var helt fristående, men detta var endast på papperet, i verkligheten var det en hårt driven centralorganisation, som var hårt toppstyrd. Splittringen mellan Lewi Pethrus och Sven Lidman blev ett "andligt sår", som aldrig läktes och som åstadkom mycket söndring.

Efter Andra Världskriget hade Lewi Pethrus och hans samfund blivit så stort, att Satan slutade att angripa dem. Istället användes nu samma vapen som hade förstört de fria församlingarna femtio år tidigare, Satan och hans onda andar anslöt sig nu till pingströrelsen.

Pingströrelsen hade nu fått tillräckligt med makt, att man kunde starta sin egen dagstidning, som döptes till "DAGEN". Man började med att öppna folkhögskolor med Kaggeholm som ett ankar, sedan tillkom IBRA RADIO, som verkade tillsammans med Evangelii Härold. Man började ge ut böcker och traktater, samt sångböcker och sånghäften, grammofonskivor mm. Företaget "Filadelfia" hade nu blivit fött, och nu var det ekonomin (Mamon) som bestämde den andliga utvecklingen.

Den generation där människor blivit frälsta och döpta i den helige Ande i början av 1900-talet och som hade fått uppleva väckelsens eld, fick nu stiga tillbaka för en ny generation pingst-

acramento, USA

skopar och präster de människor som hade blivit frälsta och vars enda brott bestod i att de offentligen läste ur Bibeln, bad offentliga böner och predikade Guds Ord. I städerna var det polisen som grep dem, på landsorten var det fjärdingsman och landsfiskal som grep dessa enkla människor, satte tunga kedjor på dem och släpade dem till fängelser, där dessa efter dom blev sittande i fruktansvärda förhållanden. En del blev piskade, andra blev landsförvisade och en del fick långa fängelsestraff. De onda andemakterna rasade, deras monopol var i fara, och monopolet skulle försvaras till varje pris.

Men Guds invasion av Sverige fortsatte, och i mitten av 1800-talet började baptiströrelsen växa fram, följda av metodister, missionsvännar och Frälsningsarmén. I slutet av 1800-talet hade den totala makten och monopolet

för allt rekryterades präster, statliga tjänstemän, adelsmän, militära officerare, poliser, domare, lärare, politiker, industriägare, ingenjörer, konstnärer, mm. Det vill säga, ledareskiktet i hela landet blev rekryterat och för att kunna slå sig fram och avancera, fick många uppleva att om man icke tillhörde dessa hemliga sällskap kom man icke långt. Ett eftertraktat byte för dessa hemliga sällskap var pastorer i de fria församlingarna.

Nu kom nästa våg ifrån den himmelska invasionen, "PINGSTVÄCKELSEN", som bröt ut omkring 1907 i Sverige. På nytt rasade demonerna i ett raglande raseri, just när de fått kontroll över väckelsen i Sverige och började släcka elden ifrån himlen, kom en ny eld!

Nu följer något mycket märkligt, de som förut varit förföljda och varit be-

Eskatologin inom pingströrelsen

Av Björne Erixon,
ur "Tro och liv" nr 6/85:

Foto: Arne Hyckenberg, Dagen

"Den nya rörelsen", som sedermera formerade sig i "fria bibliska församlingar" och slutligen blev "Pingströrelsen", var utan tvivel en starkt eskatologiskt inriktad andlig livsrörelse i början av vårt sekel. Pastor Lewi Pethrus startade sin litterära bana med boken Jesus kommer (1912). Hur är då läget idag inom Pingströrelsen? Hur ser eskatologin ut? Vad förkunnas? Hur ser förkunnelsen i eskatologiska ämnen ut? (Jag går inte här in på definitioner av termerna eskatologi och apokalyptik, inte heller deras inbördes relationer.

Min artikel består av tre delar.

Först tänker jag kortfattat presentera grundtankar ur boken Jesus kommer, eftersom den spelat en avgörande roll för många pingstförkunnarens syn i eskatologiska frågor. Därefter tänker jag presentera hur eskatologisk/apokalypt-

tisk förkunnelse ser ut inom Pingströrelsen under 1980-talet. Till sist har jag för avsikt att ge några personliga reflektioner och funderingar med anledning av den aktuella förkunnelsen inom det eskatologiska fältet inom Pingströrelsen.

För klarhetens skull kan jag upplysa läsekretsen om att jag under många år lyssnat till förkunnelse inom Pingströrelsen. Jag arbetar sedan en del år med bibelundervisning dels vid Kaggeholms Folkhögskola och dels vid Bromma bibelskola, som är tvåårig och dit många blivande förkunnare söker sig. Där är mitt ämne Nya testamentet.

JESUS KOMMER!

Under våren 1912 höll Lewi Pethrus, då pastor i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm sju predikningar över temat

Jesu tillkommelse. De gavs sedan ut i bokform. Titeln blev Jesus kommer, den första boken både i Förlaget Filadelfias historia och ur Pethrus hand. Jag gör ett kort referat av innehållet i den. Jesu tillkommelse eller återkomst har stor plats i framställningen. Jesus kan komma när som helst. Det gäller att vänta honom vilket ögonblick som helst.

Men han kommer innan "den stora vedermödan". Den inrymmer en tid av 7 år. Kristus kommer tillbaka efter första hälften. Den tid som sedan följer kallar Pethrus "vredens tid". Han ser Jesu tillkommelse som en händelse i två skeden: "Ja, det handlar här om två olika skeden i den stora tilldragelsen, då Herren skall komma igen för att hämta sin brud. Först kommer Herren på skyn och hämtar oss, och vi får möta honom i luften.

Lewi Pethrus, 1912

Så gömmer han oss ett ögonblick i sin hydda, och sedan kommer han ned på Oljeberget, där han skall upprätta sitt tusenåriga rike på jorden". Alltså: först kommer Kristus i skyn för att upptaga "bruden", sedan bryter vedermodan, "den stora vreden ut" på jorden, när Antikrist regerar under en tid av 3,5 år. Därefter kommer Kristus, nu som kung, för att upprätta sitt rike. Den första delen av återkomsten kan ske "vilket ögonblick som helst", det sker överraskande för den som inte är redo.

För Pethrus ligger Antikrists välde i framtiden. Han avvisade alltså tidigare förslag till att låta Antikrist ta plats i historien: t ex som Napoleon, påvedömet eller socialismen. Pethrus har en futuristisk tolkning av antikrist.

Boken Jesus kommer talar även om det tusenåriga riket. Det kännetecknas bl a av följande ting: satan binds för tusen år, skapelsen skall "födas på nytt", dvs ingen missväxt, ty välsignelsen flödar fritt, människorna kommer att leva längre än nu, hela Israels folk skall bli frälst, och Kristus skall regera på jorden i ett fredsrike.

Därefter gör djävulen ett sista uppror mot Gud. Det sker vid slutet av det tusenåriga riket. Då kommer de människor att dömas som inte vill tro på Gud. Jorden möter också sin dom; "Denna gamla jord skall få sin dom för allt det onda den sett och varit med om och allt det oskyldiga blod den burit i sitt sköte. Den skall utsättas för en stor eldsvåda, som går från pol till pol, från väster till öster. Allt, allt, allt skall brinna."

Lewi Pethrus återkom ofta till förkunnelsen om Jesu tillkommelse. Som jämförelsematerial kan nämnas En evig dom (1915). Ur predikosamlingen Gud med oss (1931) har vi predikningar som Skall Människosonen finna tro?, Såsom en tjuv, Det levande hoppet, Finns det evigt straff för den obotfärdige syndaren?

Ett annat exempel är boken Så svara de Lewi Pethrus (1979). Ingemar Lindén har satt in Pethrus förkunnelse i dess dogmhistoriska-kyrkohistoriska sammanhang i sin bok Apokalyptik (s 50ff).

Såvitt jag förstår har Jesus kommer betytt mycket för eskatologi/apokalyptik inom Pingströrelsen. Inte minst den stora efterfrågan på boken visar detta. Många av oss har predikningar i minne som tagit upp temat om Jesu snara, överraskande, "hemliga" tillkommelse.

Ett område som inte Pethrus vidrör 1912, men som förekommer mer senare, är frågan om staten Israel och judafolkets församlande i Palestina.

[Ett intressant studieområde gällande eskatologin inom pingströrelsen vo-

re att studera vilka motiv som finns i de sånger som sjungits. Fö. torde det samma gälla psalmer och sånger i alla kyrkor och samfund. Ett viktigt teologiskt arbetsområde!]

ESKATOLOGISK FÖRKUNNELSE INOM PINGSTRÖRELSEN UNDER 1980-TALET

Två huvudfrågor vill jag söka besvara: Vart har eskatologin tagit vägen inom Pingströrelsen och hur ser den ut idag?

Jag har uteslutande studerat skriftliga källor. Jag har gått igenom ett antal årgångar av Evangelii Häreld (EH) under 1980-talet. Här speglas den förkunnelse och undervisning som finns inom Pingströrelsen. Mina intentioner är inte att söka ge en heltäckande beskrivning av eskatologin inom Pingströrelsen. Jag vill framför allt ha svar på frågan hur förkunnelsen ser ut idag. Den intresserade läsaren kan dels jämföra med den förkunnelse Lewi Pethrus stod för och dels jämföra med sina egna intryck av den muntliga förkunnelsen inom Pingströrelsen.

Vid studiet av EH gjorde jag flera iakttagelser. För det första hur litet material jag fann. Det var bara några få artiklar över det här temat under den tidsperiod jag studerade EH. Jack-Tommy Ardenfors, pastor i Smyrna Göteborg, gör en notering i samma riktning. I en artikel, i ett temanummer om Jesu återkomst, noterar han att många vetenskapsmän skriver allvarligt om jordens framtid, om krisen framöver. Han gör följande reflektion; "Det som egentligen är upprörande är att de starkaste appellerna på detta område inte längre hörs från talarstolarna i våra församlingar. Där predikas det tyvärr inte så ofta som det borde göras, att Jesus kommer". (EH 41:1985)

Ett annat område när det gäller eskatologin, som fanns representerade hos Lewi Pethrus, var förkunnelsen om gudsrikets seger på en förnyad jord. "Detta är en oerhört stor sanning, som jag tror vi ofta har försummat i den evangeliska förkunnelsen". (Karl Erik Heinerborg 48/1984, ledartitel)

Två ledande förkunnare vill alltså uppmärksamma försummelser inom förkunnelsen i eskatologiska ämnen. De torde ha god överblick, insyn och erfarenhet för att kunna göra bedöm-

ningar av i vilken mån eskatologin sjunkit undan i nutida förkunnelse inom Pingströrelsen.

En annan intressant iakttagelse av de studerade numren av EH är vilka ämnen som behandlas i tidningen. Här finns temanummer om fred, miljö, evangelisation, media och musik, för att nu nämna några. Kan det vara så att eskatologin fått göra åt sig för andra områden?

Det finns två betoningar i förkunnelsen. En fanns också hos Lewi Pethrus, nämligen betoningen på Jesu upptagande av "bruden". Den kommer starkt fram i en artikel av pastor Anders Ekstedt; "Världen väntar undergång - vi väntar himmelsfärd!" (EH41/1985 i temanummer om Jesu återkomst). Så här kan det t ex låta; "Experter, vetenskapsmän och politiker spår en mörk framtid för mänskligheten. Vår värld håller på att gå under. Då sätter Gud in sin räddningsaktion. Han sänder sin son, Jesus Kristus, för att hämta hem "dem som hör honom till".

Våra dagar på denna jord är räknade. Vi skall evakueras, och det mycket

snart. För oss väntar inte undergång utan himmelsfärd." I samma temanummer skriver även Karl Erik Heinerborg och där antyds även "det andra skedet" av Jesu tillkommelse, dvs hans kommande som kung för att upprätta sitt rike i härlighet. Annars dominerar det första skedets betydelse i temanumret.

Det finns en annan betoning, som bl a Heinerborg efterlyste i en artikel, nämligen Jesu återkomst som kung för att upprätta riket. Här möter vi en intressant nyans. Vi har denna undervisning dels i en ledartitel av Karl Erik Heinerborg i ett adventsnummer för 1984 och dels i en intervju med Josef Östby i ett sommarnummer, som tillika är evangelisationsnummer, för samma år.

Heinerborg vill för sin del betona Jesu kommande som kung. Han menar att detta är ett tema som är försummat "i den evangeliska förkunnelsen". Han kopplar samman Israels kommande omvändelse och frälsning med gudsrikets upprättande i härlighet.

fortsättning sid 28

Med anledning av tidningen Dagens trettiofem år långa bannlysning av Imsen och Maranata, har Arne Imsen själv skrivit en bok, som gavs ut under hösten 1995. Där skriver han om hur Dagens negativa publicitet eller "angripande journalistik", varvad med "tigande journalistik" påminner honom om hans barndomstid i Norge, då nazisterna ockuperade Norge och införde censur med allt vad det innebar.

Att kyrkan och kristendomen verkligen spelade en roll på den tiden för att befrämja Hitlers välde, finns det belegg för i ett material som jag förfogar över. Två böcker behandlar utförligt kyrkans och särskilt den katolska kyrkans förhållande till Hitlers regim, så som det förhållandet manifesterades i ett av båda parter undertecknat Konkordat, sex år före det Andra Världskrigets utbrott.

Och Hitler är inte passé, det finns många påtagliga exempel på att hans ideologi och de värderingar han stod för upplever en renässans i Europa idag, så ock i vårt eget land.

Den katolska kyrkan är inte passé, utan upplever en konsolidering i Sverige idag, som sällan förut. Ja, med påvebesöket 1989 och svenska kyrkoledares audienser i Vatikanen hos påven, har kanske den romerska kyrkan en starkare ställning i Sverige idag än någonsin efter rerormationen på 1500-talet!

Svenska kyrkans biskopar talar sig varma för ett sammangående med Rom, ett exempel på sådana är Jonas Jonsson. Och på ett helt liknande vis talar frikyrkopastorer för ett uppgående i Svenska kyrkan, man kan nämna en sådan som Sigfrid Deminger.

Konkordat 1933

För ett par år sedan deltog jag i ett föredrag som hölls av en katolsk biskop under rubriken "De farliga katolikerna - Kyrkan och Europa". Föredraget ägnades bland annat åt att diskutera hur luthersk individualism hindrade protestanterna att se fördelarna med EU.

Detta var alltså före EU-valet hösten -94. Ett exempel på vilka de var som hade varit mest rädda för den katolska faran nämndes av biskopen - tidningen Dagen! Men nu citerade biskopen, som för övrigt gjorde en historisk exposé över kristdemokratien i Europa efter det Andra Världskriget, hur kristdemokratiska värderingar hade kommit till uttryck på ledarsidan i tidningen Dagen, och han sade: "Även våra fiender kan vara överens med oss!" Tidningen Dagen hade alltså bättrat sig i den katolske biskopens ögon.

Krist-demokratien ansågs nämligen av honom vara något genuint katolskt.

Två böcker som jag har i min hand, "The german churches under Hitler" av Helmreich, och "The Catholic Church and Nazi Germany" av Lewy, behandlar ganska utförligt det Konkordat som slöts mellan den katolska kyrkan-Påven, och Tysklands regering-det nationalsocialistiska partiets ledare, Hitler, den 9:e juli 1933, vilket också slutgiltigt ratificerades den 20:e september samma år. Konkordatet består

de en anmärkning om hur tillfreds han var med att den tyska regeringen nu hade en man i ledningen som kompromisslöst motsatte sig kommunismen och rysk nihilism i alla dess former." Den bavariske ambassadören vid den Heliga Stolen rapporterade två dagar senare att påven hade varit positivt imponerad av de två tyska statsmännen och att han kände sig lättad ifråga om tidigare bekymmer. När han talade med tyska journalister, förnekade Papen att frågan om ett konkordat hade förts på tal under audiensen hos påven. Under de följande dagarna möttes Papen och Kaas, såväl som Göring, för att bereda ärendena för ett andra samtal med kardinal Pacelli. (Den påvliga statssekreteraren, eller utrikesministern).

-Vid mötet i kabinettet den 14 juli, rapporterade vice-kansler Papen om förhandlingarna som hade slutat så lyckligt. Han gick igenom huvudstyckena i konkordatet och nämnde att Mussolini ihärdigt hade understött överenskommelsen med Vatikanen,

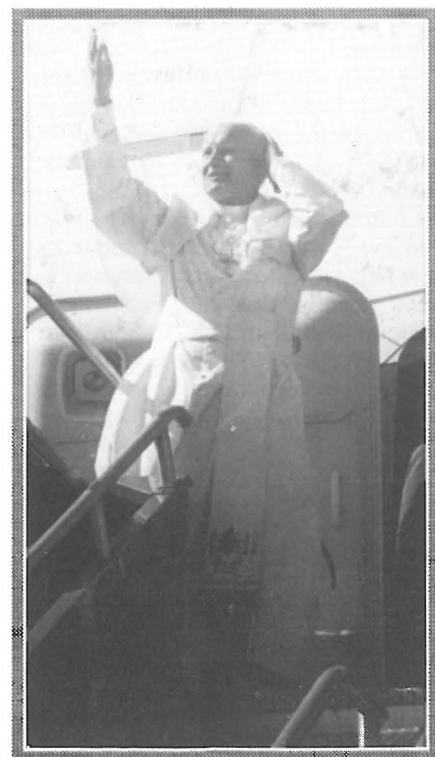
Katolska Nazismen i

av trettiofyra artiklar som bland annat ger kyrkan vissa friheter på skolans och utbildningens område, men som ger det tyska riket rätt att anföra politiska skäl mot de biskopar som påven tillsätter och att själv, med "den heliga stolens" samtycke, tillsätta armébiskopar.

Jag tar med ett par citat ur Lewy's bok, som säger oss något väsentligt om vilka grundläggande värderingar som respektive part höll på, som gjorde ett konkordat möjligt. Det första citatet beskriver en audiens hos påven i april 1933, då bland andra Göring deltog. Det andra är från Hitlers kabinett i Berlin, efter det att konkordatet formellt hade ingåtts.

Heliga Stolen lättad

-På morgonen den 10 april kallade Papen (Tysklands vice-kansler) på den påvliga statssekreteraren, och samma dag blev han och Göring mottagna av påven Pius XI. "Den Helige Fadern", skriver Papen i sina memoarer, "gjor-

"därför att han kände att detta skulle innebära en betydande förstärkning av den tyska ställningen". Sedan tog Hitler över. Medan han avvisade en debatt om detaljfrågor, betonade han den stora framgång som hade uppnåtts och konkordatets betydelse, särskilt "i den angelägna kampen mot de internationella judarna! Möjliga brister i konkordatet kunde rättas till senare när den utrikespolitiska situationen var bättre."

Protester - nu och då

När påven kommer till Sverige i juni 1989, så är det inte så många som ställer upp och försvarar genuint protestantiska övertygelser. Maranataförsamlingen i Stockholm, tillsammans med en skara enskilda från olika håll, var de enda som stod ute på gatorna vid det aktuella tillfället, med banderoller och traktater.

En annan, som utifrån sina förut-sättningar öppet har protesterat mot katolicismen och mot påven, är pastor Ian Paisley på Nordirland, en medlem

-SS-organisationen, vilket är det samma som Gestapo, hade grundats av Himmler, enligt Jesuitordens principer. Deras regler och deras andliga övningar som beskrivits av Ignatius av Loyola (Jesuit-ordens grundare på 1500-talet), var den modell som Himmler prövade att exakt kopiera...

Och Michael Scameous, en ledande jesuit, som råkade bli kardinal i den katolska kyrkan, säger:

-Hitlers national-socialistiska rörelse utgör den mest kraftfulla och massiva protesten mot 1800-talets och 1900-talets anda. En kompromiss mellan den katolska tron och liberalt tänkande är omöjligt. Ingenting är mer i motsättning till katolicism än demokrati. Den verkliga, men försvunna innebörden av sträng auktoritet, öppnar på nytt en väg till den rätta tolkningen av kyrklig auktoritet. Misstroendet mot friheten grundar sig på den ursprungliga katolska läran. National-socialismens bud, och den katolska kyrkans, har samma syfte.

De två tidigare citaten hade Paisley

Kyrkan och : inte passé

Text: Hans Lindelöw

av den fria presbyterianska kyrkan där. Han har i ett bandupptaget budskap från 1984 presenterat en del material som visar hur de romerska katolikerna också efter det andra världskriget har vidmakthållit nazistiska ideal, hur vissa, tongivande politiska och religiösa ledare öppet har försvarat Hitler och nazismen.

Den tredje maj 1945 publicerades alltså i spanska press den dåvarande spanske diktatorn Franco, som gjorde ett uttalande på Hitlers dödsdag: "Adolf Hitler, den katolska kyrkans son, dog medan han försvarade kristenheten. Det är därför förstäeligt att det inte går att finna ord att beklaga hans död, när så många kunde finnas för att upphöja hans liv. Över hans kvarlevor står hans segerrika, moraliska gestalt, med en martyrs segerpalmer, som Gud ger åt Hitler." Paisley citerar också Viktor Shallenberg, f d chef för det tyska kontra-spionaget, som hade Hitlers fulla förtroende, och som efter kriget skrev följande rader:

hämtat ur en bok: "The secret story of the Jesuits", skriven av Edmund Paras.

Av den anledningen kallar Ian Paisley den ännu idag existerande och fullt verksamma jesuit-orden för "Katolska kyrkans Gestapo".

Nazismen i Sverige - idag

Här i Sverige har alltså Arne Imsen, Maranataförsamlingens föreståndare, skrivit och publicerat ytterligare en bok, "Bannlyst frihet", där han tycker sig känna igen tidningen Dagens policy mot honom själv och övriga medlemmar i Maranataförsamlingen i Stockholm, samt övriga Maranataförsamlingar och grupper, och skriver att det påminner om hur nazisterna manipulerade pressen i hans barndoms Norge.

Det är svårt att inte uppfatta detta omdöme om tidningen Dagen som en överdrift. Tidningen anses ju, av en katolsk biskop i Sverige, trots allt fortfarande vara en protestantisk fiende.

Men sett i det historiska perspektiv,

som med dessa rader angivits, kanske det skulle finnas skäl att fundera över om inte en protestantisk sekt med sina alldeles bestämda norska element har utgjort och fortfarande utgör en ytterst besvärande förebräelse i efterkrigstidens Sverige.

Det finns ett mycket aktuellt problem med nynazisterna i Sverige idag. Och jag vill i denna artikel också saxa litet ur en del aktuellt press-material. En ganska initierad artikel i ämnet var införd i Östra Småland-Nyheter den 21/8 i fjol. Den avslöjar hur tyska nynazister, som öppet bekänner sig till Hitlers national-socialism och publicerar skrifter, typ "Den fascistiska raslärans grunddrag" från 1942, både erbjuder och själva planerar att köpa svenska sommarhus i Småland. De vill enligt artikeln starta en koloniliknande tillflykt, erbjuda kurser, mm.

I Jönköpings-posten i december var införd ett referat från en debatt om den svenska nynazismen. Några som själva hade lidit i koncentrationsläger var där, och på andra sidan av de debatterande åsiktsriktningarna fanns en ung man från Göteborg, som sympatiserade med nynazisterna, och som ställde upp i debatten på det villkoret att han fick vara anonym.

Trots en besvärande odör av hyckleri, så avslutas referatet med en tänkvärd slutsats:

-aktuellt är också de låsta arkiven om Torgny Segerstedt. Detta visar att även Sverige har saker att bearbeta...

Är möjligen tidningen Dagens policy gentemot Imsen och Maranata ett led i det sättet att bearbeta saker på?

"BRYT NY MARK"

Fortsättning från sidan 5

var däremot där, och gjorde propagandaför spektaklet.

De stora manifestationerna drog i bästa fall några hundra mötesdeltagare på kyrktorg och i kyrksalen. Men de utlysta bönemötena samlade inte flera än att de fått god plats omkring det bord vid vilket nattvarden instiftades. Av dessa mötesdeltagare var några funktionärer, som var anställda och avlönade för bevakningsuppdraget i bönerummet.

Personligen uppmärksammades jag ute på kyrktorget genom föreståndarens utrop: "Lyssna inte på det den mannen har att säga. Han är inte riktigt klok." Dessutom, genom ett sista inslag, helt utanför programmet, att min och mina "drabanters" närvaro och aktiviteter med utdelning av "pamfletter", var ett tydligt bevis på att Smyrnaförsamlingen var på rätt väg och dess VM-engagemang riktigt.

Med detta facit är konklusionen given för den som osentimentalt vill se och erkänna faktiska förhållanden!

Vid tidpunkten för tillkomsten av boken *Bryt ny mark*, intervenerade göteborgspastorn i pingstförsamlingen i Trollhättan och lotsade en grupp av den lokala församlingens missnöjda medlemmar till medlemskap i Smyrnaförsamlingen, Göteborg. En av Smyrnaförsamlingens pastorer fick förtroende att leda den utsöndrade flanken.

Genom ett senare förvärv, fick den sitt tillhåll i en övergiven missionskyrka i Älvsborgsstadens.

Pingstförsamlingen hade invigt sin kyrka någon gång under 1986. I tidningen Dagens ortsbilaga från Trollhättan, inför invigningen av detta kyrkokomplex, konstaterar den uppmärksamme läsaren med förvåning att församlingens pastor och föreståndare inte nämndes med ett ord. Men den 10 september 1994, uppmärksammade tidningen Dagen i en tragikomisk notis den nya Smyrnaförsamlingens invigningshögtid av sin kyrka. Referent var Tor Carlid:

"Smyrnaförsamlingen i Trollhättan är en församlingsgrupp, som ingår i Smyrnaförsamlingen i Göteborg. Man har bedrivit verksamhet i Trollhättan sedan tre och ett halvt år. Gruppen har 125 matrikelförda medlemmar, men bortåt det dubbla deltar regelbundet i gudstjänsterha.

Hittills har gruppen hållit till i Karltorpskyrkan, som tillhör baptistförsamlingen.

Vi har fin gemenskap med vännerna där, som gärna sett att vi fortsatt dela

kyrka med dem, berättar pastor Conny Holm, Göteborg. Han är ansvarig för Smyrnas verksamhet i Trollhättan tillsammans med ungdomspastor Torbjörn Andersson, tidigare evangelist i Ludvika, som välkomnades till gruppen förra helgen. (---)

I invigningsgudstjänsten i morgon medverkar pastor Jack-Tommy Ardenfors, föreståndare i moderförsamlingen Smyrna i Göteborg, Gösta Erkenborn, ordförande i missionsförsamlingen, samt pastor Conny Holm."

Moderförsamlingen???? Sedan tre och ett halvt år? Vem då? Modern, är hon i Göteborg? Var fanns hon tidigare? Kan en sådan adoption under några omständigheter accepteras och rättfärdigas? Vad är det tidningen döljer – och varför? Borde inte göteborgspastorn haft något att säga i sin bok om relationsproblem av denna uppseendeväckande karaktär? Detta sätt att bryta ny mark, är väl värt all insyn och offentlighet och, i överensstämmelse med vedertagen pingstradition, skoningslös brännmärkning. Varför denna tystnad i en så viktig församlingsangelägenhet i det dokument som vill mana till enhet och samling för återerövring och framryckning?

Just nu initieras i huvudstaden en liknande räddningsaktion. Nu är visionen att undsätta försmäktande pingstvännar till karismatisk förnyelse och aktörerna är minst lika utgivande och osjälviska medlemsvärvare, som då det begav sig i Trollhättan för några år sedan. Det fräcka expansionsmönstret, skissat i Göteborg och lanserat i Trollhättan, kamoufleras nu med fromma floskler och fraser om vänskapliga avsikter, men interveneringen är konstruerad och auktoriserad i Göteborgs Smyrnaförsamling. Den genomfördes ju då utan någon protest värd namnet. Strategin för denna kvalificerade söndring är försätlig, med eleganta och förbindliga försäkringar om förtroende fullt och broderligt samarbete med dem man lämnar för att återlåta.

Så kan värvningskampanjen inledas med maximal utdelning av supportrar och offermedel, utan avslöjande uppbromsningar och irriterande invändningar bland desinformerade pingstvännar som klubbaktivister. Utomordentliga tilldragelser sägs nämligen ha bekräftat projektet i alla detaljer. Det skall därför prioriteras och genomföras utan teologisk kalfatrering.

På ett ställe i sin bok försäkrar författaren att han inte tog sig till Smyrnaförsamlingen i Göteborg med hjälp

av vassa armbågar. Det maktfullkomliga agerandet i Trollhättan inger tvivel på den märkliga och helt oförklarliga deklarationen. Är det någon som miss-tänkt det, eller är det möjligen ett samvetsproblem?

Ganska parallellt i tid genomförde göteborgspastorn en sociologisk attitydundersökning av en godtyckligt utvald population av matrikelförda församlingsmedlemmar i Smyrnaförsamlingen. Han lät två av församlingens alerta företagsledare genomföra enkäten. (Jämför anställningsintervju!)

För en tid sedan fick jag bland andra ett brev från en sörjande broder i göteborgstrakten. Han uttrycker sin egen

och sina vänners oro och förtrytelse över utvecklingen i den församling där de har sin andliga hemvist. Han bifogar en genomförd attitydundersökning med dess nittio frågor och orienterande foljebrev från Smyrnaförsamlingens attitydundersökningsgrupp, och finner åtgärden, minst sagt, gåtfull.

Problemet med den i församlingen utförda enkäten, är inte endast frågornas karaktär, utan att man över huvudtaget får idén att göra en sådan undersökning

och genomföra den för att införskaffa underlag för att planera och anpassa den till folkets krav och mening för en kristen församlings framtida verksamhet.

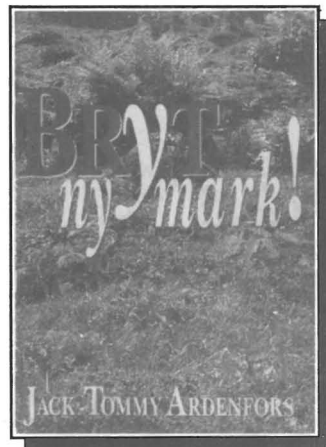
Genom metoden ställs flera fundamentala frågor än det enkäten kan väntas förmå besvara. Det måste leda till en total blockering hos medvetna och levande trossyskon i församlingsgemenskapen.

Alla tidigare ideal och erfarenheter ratas, utan någon rimlig och acceptabel förklaring. Mönsterbilden ställs på huvudet genom snokande frågor, som församlingens profetiska ämbete borde besvara och belysa till förlåtelse och befrielse för en sann och rättfärdig församlingsgemenskap.

Attitydundersökningen ger besked om vilka svar man förväntar sig. Är det verkligen möjligt att församlingsledningen inte har klart för sig vad församlingen representerar i det som enkätfrågorna berör, exempelvis homosexualitet?

Så här skildrar brevskrivaren, uppripen och kränkt, orsakerna till sin och vännernas indignation:

"Visste ni att Ardenfors och ledningen genomfört en attitydundersökning i församlingen. Många frågor är verkligen provocativa för en gammaldags bibeltroende. Avfallet (---) har pågått

Boken "Bryt ny mark" av Jack-Tommy Ardenfors, 1993

länge. Idag lever kvinnor i Smyrna Göteborg, som övergett sina män för att hålla sig till varandra och som också skändar sina kroppar med varandra. De (---) behöver inte skämmas. Flera särskilt lesbiska är tolererade, och det har hänt att någon vaknat upp över sitt syndiga förhållande. Då har den andra kvinnan med så kallad profetisk gåva profeterat att det är Guds vilja att de skall leva i ett sådant förhållande. En kvinna tänkte gifta sig, då profeterades det över henne att det var fel att gifta sig och smutsa sig med en man."

Denna opinionsyttring är ytterst alarmerande. Den är vare sig bekräftad eller dementerad av församlingsledningen, men vi offentliggör den ändå, eftersom den är nära sammankopplad med attitydundersökningen, vars motiv och metod underkänns av några av de "slumpmässigt utvalda".

Det som sägs är upprörande, men det kan inte utan vidare klassas som illvilligt förtal. Det ger fastmer ytterligare en bekräftelse på och ett vittnesbörd om att något likvärdigt alternativ till väckelse inte existerar. Midnattsropps spalter kommer givetvis att stå öppna för genmäle, såsom vi alltid har som god publicistisk sed.

Vad är en attitydundersökningsgrupp för en kristen församling? (En supporterklubb?) Var hör den hemma och hur kommer en sådan till? Vilka fullmakter och funktioner har den delegerats? Ska den utvärdera inhämtade uppgifter för församlingens styrelse eller dess medlemmar?

Paulus ställde också frågor. Här är några exempel ur hans frågvisa närgångenhet:

-Vem har så dårat eder, I som dock haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst?

-Kom det sig av laggärningar, att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro?

-Ären I så oförståndiga?

-I som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i köttet?

-Haven I då upplevt så mycket förgäves, om det nu verkligen har varit förgäves?

-Vem har lagt hinder i eder väg, så att I icke mer lyden sanningen?

-Eller är det så, att I förakten Guds församling och viljen komma dem att blygas, som intet hava?

-Men nu sedan I haven lärt känna Gud, och, vad mer är, haven blivit kända av Gud, huru kunnen I nu vända tillbaka till de svaga och arma "makter" under vilka I åter på nytt viljen bliva trälar?

Det var mycket på en gång. Men han fortsätter:

-Vad har väl rättfärdighet att skaffa

med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?

-Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror?

-Eller hur låter ett Guds tempel förena sig med avgudar?

Det är en försmäktande och rannsakande hälsokontroll. Men aposteln Paulus frågar var sällan eller aldrig relaterade till samtida skenproblem utan till den ständigt närvarande verklighet, som har liv eller död som slutmål. Det var samvetsfrågor, som måste få sitt personliga svar inför frågeställarens Herre och uppdragsgivare, med ögon såsom eldslågor som genomskådar alla fasader och attityder. Han lever än och är fortfarande församlingens överherde, ärkebiskopen, som fortgående visiterar och betygsätter det folk som bär hans namn. Därför förväntade sig Paulus inte heller att svaren skulle returneras till honom eller någon annan i medskickade och kodade svarskonvolut för utvärdering. Förmodligen hade ingen beskäftig attitydundersökningsgrupp eller några alerta företagsledare vågat åta sig uppdraget att sammanställa och distribuera dem.

Hemlighetsmakeri hör absolut inte hemma bland det folk, som aposteln i annat sammanhang anspråksfullt hävdar är sanningens grundfäste och stödjepelare och som manade kristna att lägga bort lögnen och tala sanning med varandra, eftersom vi är varandras lemmer. Anonymiteten och smygrikeriet hör hemma i en förljugen värld, långt bortom kristna domäner och territorier. Och där, i en sådan skenvärld är en attitydundersökningsgrupp användbar och nödvändig för planläggning och marknadsföring av verksamhetsmallar och -modeller.

Frågorna måste ju besvaras och utvärderas för att få sin utformning i anpassade planer och målsättningar. Sedan skall resultatet bedömas och värderas.

Var finns modellen för denna typ av granskning och kontroll? Hur skall denna påträngande vetgirighet kunna skapa förutsättningar för en koncentrerad insats att bryta ny mark för Guds verk, då statistiken uppenbarligen skall vara vägledande för mönstringen och dess inriktning?

Denna smaklösa och oanständiga aktion röjer också, på sitt sätt, en minimerad Kristusbild, där Anden och Ordet har kompletterats med nya och egendomliga instrument för rekrytering och tillväxt.

Författaren har i sin bok synpunkter och omdömen om Maranata och Livets Ord. Men hur var det manne med Jesusrörelsen, den karismatiska väc-

kelsen och ekumeniken à la G-72?

Författaren ger i sin framställning om gudsríkets angelägenheter prov på stor okunnighet i sin perspektivlösa nedvärdering och uppblåsta utklassning av pingstfolket Maranata. Med lånade schabloner från endimensionella verksamhetsområden gör han utvärderingen med sinnevärldens politiska metoder. Ack, vilken dårskap! Det räcker med att nämna namnet Gideon, så faller denna bevisning samman och blir fullständigt värdelös, som test- och mätmetod.

Vad man i varje tid och etapp måste vara medveten om är att varje genombrott och framgång egentligen är etappsegrar på väg mot det slutliga målet. Genom trohet och lydnad söka förverkliga den gudagivna och historiska uppgiften utan att förlora sikten på målet genom alla tillfälliga fluktuationer på grund av tidens många person- och frontförändringar. Guds församling är förvisso inte detsamma som det bidragsgrundade underlaget av matrikelförda och betjänade individer.

Bokens kyrkopolitiska maranataspekulationer, bör kompletteras och förtydligas med den verklighet, där författaren personligen är direkt eller indirekt involverad. Hans Dagen-engagemang är ju inte obekant. Genom det har han solidariskt beslutat, bekräftat och bedrivit en mångårig, veritabel förföljelse mot trossyskon i de rörelsemedier där han har haft mandat och möjlighet att protestera och då distansera sig ifrån orättfärdiga bojkotter och bannbullor.

Tillvägagångssättet att först ägna sig åt en mångårig tiga-ihjäl-och-ljuga-ihjäl-policy, och sedan, då de förföljda offren lidit obotlig skada, yvas över dråpslagens dödsbringande effekter, är oetiskt, okristligt, odemokratiskt och laglöst ända till nazism.

Naturlagen om orsak och verkan har emellertid inte lyckats nå sina logiska konsekvenser. Men det är inte förföljarnas förtjänst! Det måste uteslutande tillskrivas Guds oändliga nåd att det inte är ute med oss. Och den försäkrar att nåd och sanning förr eller senare får slutordet genom en rättvis domare.

Andeutgjutelse är gottgörelse för uppåtna årsgrödor, som gått förlorade genom insektssvärmarnas angrepp och härjningar. Men gottgörelsen kommer! Den lilla maranatahopen har gideonitiska spjutspetsfunktioner för allt Guds folk. Därför har det ingen anledning till missmod eller försagdhet, utan ståndaktigt bedja, lida, bida och kämpa för ett epokavslutande genombrott genom Faderns uppfyllelse av sina löften om andekraft för liv, tjänst och hemförlövning.

Mer om detta i nästa nummer!

UTAN SYSKONENS...

Fortsättning från sidan 3

Jag hade ju ännu inte blivit fri. Men då sa Hans:

–Vi ska ju in till stan på möte ikväll. Då kan du åka med oss in, så slipper du gå hela vägen!

Och den chansen tog jag naturligtvis. Så hamnade jag i Blå salen på Västmannagatan, där Maranatafolket hade möten på den tiden. Jag kom in och satte mig på höger sida. Hela församlingen i övrigt satt på vänster sida. Då kände jag mig ensam och övergiven. Jag var alldeles uppskärnad invärtes. I det ögonblicket upplevde jag kylan som fanns i världen och värmen som fanns i Guds församling, på ett påtagligt sätt. Detta är minnen och spår som aldrig går ur mig. Vad jag än råkat ut för, vad jag än varit inne i, så har jag aldrig glömt och gått miste om känslan jag fick då. Värmen från församlingen har varit liksom ett sug, som dragit mig tillbaka till den rätta vägen.

För mig finns det inte en chans att bli ljum. Då blir det att gå rakt ut i världen. För mig är det antingen eller. Antingen frälst eller inte frälst. Det finns inget mitt emellan.

Där i mötet sjöng de och profeterade, medan jag blev mer och mer rastlös. Jag skulle ju iväg till Sergels torg, men jag kom aldrig dit. Jag hamnade på knä vid första bänk. Jag glömmar aldrig då jag lämnade mitt liv i Jesu händer. Jag kände hur bördan föll av. Jag kände att jag blev frälst, jag kände

det på ett mäktigt sätt. Direkt jag föll på knä, började jag faktiskt tala i tungor. Men då sa någon

–Vad är det han säger?

Och då blev jag tyst. Ända till middagsmatarafteon, men då bröt det loss ordentligt! Den 19 april har jag tjugofem-årig födelsedag! Det är inte konstigt att man är glad!

Ibland måste man tillbaka, återuppliva hängivenheten för Jesus.

Jag blev inte helt fri med detsamma, djävulen är vred. Men jag blev frälst! Jag hade fortfarande noja. Jag minns hur jag kom in i kyrksalen i Johan-nelund tillsammans med Carl-Georg Rognstad. Där såg jag gubbar uppe i läktaren, gubbar som ville mörda mig. Jag ville rusa upp dit och ta dem. Det kröp i hela kroppen, och det kändes som om satan skulle få grepp om mig igen. Jag tänkte på mentalsjukhusen där jag tillbringat tider, och fasade för att komma tillbaka dit.

Så kom jag ner i kafét. Där satt Arne Imsen.

–Böj dina knän, sa han, och där bad han för mig, och från den dagen var jag helt befriad.

Tänk att samma kraft finns idag! Samme Jesus verkar fortfarande. Ingen människa skulle behöva gå förlo-rad, därför att om de öppnade sitt hjärta och tog emot budskapet om Jesus Kristus skulle han komma in och be-fria.

Det är så fruktansvärt ute i världen. Varför har det blivit så? Jo, de kristna bär inte den frukt som tillhör bättring-en. Istället har man släppt efter. När man börjar med att ge världen lillfing-ret, så blir det snabbt mera. När

pingstvännen och baptister gav efter på doppsanningen, var det kort. Apostlarna sa:

–Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra syn-ders förlåtelse, då skolen I såsom gåva få den helige Ande.

I gemenskapen släpper man in katol-ska präster och oliktankande. I Stor-kyrkan började Ludvig Jönsson disku-tera med stjärntydare – föra dialog, hette det. Herren har inte sagt att vi ska diskutera med satan.

–Stå honom emot, fasta i tron, så skall han fly bort ifrån eder!

Satans kulter är inget diskussions-ämne. Bort med honom bara! Vad har han med oss att göra? Inte ett dugg! Han kommer bara för att stjäla, slakta och förgöra. Han vill stjäla våra liv. Men nu har man släppt in onda andars läror i kyrkorna.

Så sjunger man "Genom allt Guds folk går ett band av kärlek". Den katol-ska prästen står vid sidan om evange-liskt kristna pastorer. Man har inte gett kärleken till sanningen rum i sitt hjär-ta.

Tänk vilken nåd av Gud, att jag fick komma till ett sammanhang där man trodde på Gud, där man trodde att allt Guds ord var sant, så att jag kunde bli frälst!

Jesus sa:

–Tag ditt kors på och följ mig!

Men han botade också de sjuka. Vi behöver inte jaga tecknen. Judarna be-gär tecken, grekerna åstundar visdom, vi åter predikar en korsfäst Kristus. Och det innebär att följa honom vart han går – ända hem till himlen. Halleluja!

ESKATOLOGIN...

Fortsättning från sidan 23

I intervjun med Josef Östby, som handlar om bibelns syn på framtiden, möter vi en betoning på riket som kommer. "Massevakueringen" vid Je-su tillkommelse finns med. Men Öst-by betonar starkt att den kris som se-dan kommer efter Jesu tillkommelse skall mynna ut i rikets kommande. Här ligger betoningen inte på mass-evakueringen från jorden, utan istället på det hopp som finns i bibeln om det kommande gudsriket med Kristus som kung.

Ett annat område där modern för-kunnelse inom Pingströrelsen gjort sig känd är betoningen av vissa händelser som "tidstecken", som pekar fram mot Jesu tillkommelse. Här har verkligen eskatologin hittat en "nisch". Framför allt ses upprättandet av staten Israel i modern tid och judafolkets återvän-dande till Palestina som tecken på att tiden är nära och att Herrens tillkom-melse står för dörren.

I flera framställningar kommer de-ta tillbaka. Här kan vi hänvisa till in-tervjun med Josef Östby (EH 22/23–1984), till en artikel av Jack Tommy Ardenfors (41/1985), Heiner-borg (48/1984) etc. Förkunnelsen är mer eller mindre detaljerad här. Östby tar t ex fram Sovjets agerande i Afga-nistan som ett profetiskt tecken och Ardenfors menar att politiska– ekono-miska händelser i samtiden förbereder det antikristliga riket; mot en enhets-valuta, mot en enväldshärskare etc.

I avdelningen "Läsarfrågor" besva-ras varje vecka bibelfrågor. Några gånger kommer frågor om eskatologin: hur blir det med tusenårsriket?, skall vi uppstå med den kropp vi nu har? och hur är det med vilddjurets märke? etc.

Vi summerar!

Den förkunnelse vi mött i EH kan ge vissa ledtrådar. Eskatologin verkar ha kommit i skymundan. Detta påpe-kas. Eskatologin-förekommer vid spe-ciella tillfällen och på vissa områden: Jesu tillkommelse i två skeden, tids-tecknen, tusenåriga riket. Olika beto-

ningar görs. Ibland framhävs starkt "evakueringstanken". Ibland betonas förkunnelsen om tidstecknen, framför allt staten Israel. Andra gånger handlar det om vikten av att lyfta fram Jesu tillkommelse som kung för att upprät-ta sitt rike.

Mina slutfunderingar

Det har varit intressant att ta fram de-ta material. Stämmer nu huvudtenden-terna i EH med den bild en granskning av muntlig förkunnelse skulle ge, när det gäller kvantitet, innehåll och beto-ningar?

Eskatologin verkar spela en förhål-landevis liten roll i förkunnelsen, med undantag för vissa områden som gäller tidstecknen [Israel].

Har Pingströrelsens förkunnelse un-dergått en förändring sen Jesus kom-mer kom ut 1912? Har rörelsen blivit mer hemmastadd i världen? Finns det i så fall ett samband mellan teologi och samhällsförändringar? Har den lilla gruppen omkring Pethrus 1912 blivit den stora rörelsen som undergått en tyngdpunktsförskjutning? Eller kan

KAMPEN FÖR...

fortsättning från sidan 21

vänner, som var barn till de ursprungliga pionjärerna, men icke fått del av det himmelska andedopet. Det var nu andefattiga män och kvinnor som började leda ut (influerade av onda andar), och bland dessa befann sig Olof Djurfeldt, som under de nästa trettio åren skulle styra tidningen Dagen och leda pingströrelsen till ett andligt skeppsbrott.

Pingstväckelsen som hade sin nya begynnelse i USA cirka år 1905 (den ursprungliga pingstväckelsen föddes i Jerusalem för cirka 2000 år sedan, på pingstdagen), hade icke blivit ett monopol som i Sverige, men hade splittats i cirka femton olika samfund, som "stred tappert" emot varandra. Gud kan icke hållas tillbaka, han tänder nya eldar i varje generation, och det finns inget som kan stoppa Honom.

Kyrklig diktatur

År 1948 bröt en väckelse ut i Canada, som har blivit kallad "The Latter Day Rain Revival". Cirka fem år senare spårade denna väckelse ur i USA, men den fick ett gediget fäste i Sverige genom att vara djupt förankrad i Bibeln. Flera pingstförsamlingar bröt sig ur diktaturen från Lewi Pethrus och fick uppleva väldiga väckelsemöten. Först kallade man sig för "FRIA FÖRSAMLINGAR" och sedan bildade en del av dessa "MARANATA".

På nytt rasade djävulen och de gamla andemakterna som regerat Sverige sedan vikingatiden. Monopolet var hotat, detta nya verk måste slås ihjäl,

innan det tager fäste. Nu hade Satan bättre och modernare vapen till sitt förfogande. De djävulska avgrundsandarna hade nu till sitt förfogande den profana pressen, Sveriges Radio (monopol), senare TV (också ett monopol), den svenska statskyrkan, alla frikyrkorna, samt pingströrelsen under ledning av Lewi Pethrus först och sedan Olof Djurfeldt och hans anhängare. Hela denna ogudaktiga koalition var enig på en punkt: Arne Imsen och Maranatafolket skall till varje pris utrotas ifrån Sverige!

Man försökte till och med att sätta en del av Maranatafolket i fängelse, genom att falskeligen anklaga dem för barnmisshandel, mm.

Bertil Swenzon och de Fria Församlingarna som försökte att överleva detta fruktansvärda angrepp ifrån "så kallade bröder", fick lida något oerhört. Bertil Swenzon bodde i det lilla samhället Var i Västergötland, där man försökte att hålla "Varakonferensen" varje sommar. En tapper skara på några hundra personer som kämpade in i det sista. De hade en liten tidning som hette "Flammor från den Himmelska Elden", men denna rörelse blev brutalt nedkämpad av den svenska pingströrelsen. Som ung predikant ifrån USA höll jag möten i Varatrakten år 1973, när Bertil och Marta Swenzon kom till ett av våra möten. Han frågade mig efter mötet, om jag var villig att komma till hans församling och hålla möten. Jag sade ja med glatt hjärta. Icke visste jag att denne man var bojkottad, bespottad och hånad av pingströrelsen i Sverige. Vi hade fina möten med dem och blev vänner med dem tills deras hemfärd några år senare.

Icke kunde jag ana, att svenska

pingstväänner och annat samfundsfolk kunde vara så elaka, så djävulskt listiga, så fula i sina liv. För mig blev pingstmaffian från Stockholm värre än KGB och Gestapo tillsammans.

Efter detta fick jag lära mig, att om man icke var "rumsren" inom den så kallade svenska kristenheten, då blev man behandlad värre än den värste mördare.

Under mina resor i Sverige från sommaren 1971 till 1983 har jag fått uppleva samma sak som Arne Imsen, Bertil Swenzon och alla andra som Guds eld föll på, och som ville leva för Jesus.

Till dig som icke har läst Arne Imsens bok, rekommenderar jag den på det varmaste. Du som läser den och säger, att detta kan icke vara sant, detta är överdrivet, vill jag säga: ARNE IMSEN HAR VARIT MYCKET FÖR SNÄLL, DET ÄR MYCKET SOM HAN ICKE HAR TALAT OM, DET ÄR VÄRRE ÄN VAD HAN ÖPPET SÄGER!

Ingen människa har bett mig skriva denna kommentar till Arne Imsens bok, men den Helige Ande har manat mig starkt i flera månader att skriva detta. Jag kommer att sprida denna kommentar så mycket jag kan, och du som läser den, kopiera den och sprid den vidare.

Till Arne Imsen och det tappra Maranatafolket vill jag säga följande: Ge icke upp, fortsätt striden, Jesus är vår hövding och han skall segra till slut. En dag skall ni få upprättelse, men det allra viktigaste av allt är detta: Fortsätt att vinna själar för Gud! Och glöm icke vad Jesus sade till Johannes i Uppenbarelseboken till den sanna Filadelfiaförsamlingen; Upp 3:7-13.

det handla om att uppnå en syntes av eskatologi och nytt samhällsansvar? Lewi Pethrus menar det i boken Ny mark (1966), som han skrev för att försvara tillkomsten av KDS.

Om, vilket en del röster tycks hävda, förkunnelsen om Jesu tillkommelse har tystnat, kan vi kartlägga orsakerna till det? Efter vilka kriterier kan i så fall en förnyelse, fördjupning och breddning av det eskatologiska momentet i förkunnelsen ske?

För mig har en fördjupning av gudsrikestanken gett en viktig plattform för intensivt engagemang i världen, en fördjupad syn på församlingen och dess uppgift i tiden och ett hopp för framtiden. Men det är en annan historia....

Jag hoppas på en upptäckt av den bibliska gudsrikestanken i hela dess bredd, djup och höjd. Det skulle ge tron och förkunnelsen perspektiv, incitament, inspiration. Visionen av en ny värld kan bli en plattform för ett föregripande i ord och handling av den

kommande tidsåldern, som i Kristus och genom Anden redan tagit sin början. Inte minst det folk som i sin beaktelse och identitet bär Andens förtecken med sig och inom sig borde ha möjligheter att verka för den kommande tidsålderns krafter redan nu.

Gudsrikesteologin skulle kunna innebära inte bara en teologins förnyelse inom t ex Pingströrelsen, utan även bana väg för en profetisk utmaning i livsstil, församlingsliv i hoppets tecken bland de människor som ännu inte känner framtidens Herre. Pingstkristendomen skulle därmed i liv och gärning motbevisa alla påståenden om att talet om evighet, himmel och nya världar bara är verklighetsflykt. Vi behöver alla en eskatologi som ger rymd åt hoppet, motivering och inriktning åt vardagsgärningen.

Låt ditt rike komma!

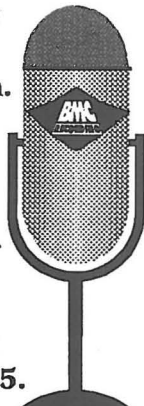
Med författarens tillstånd publicerar MR denna grundligt undersökande artikel, fortfarande mycket aktuell.

**BMC
RECORDING**

**Musikstudio för
professionell
musikproduktion.**
LP eller singel,
demo eller jingel
–vi ordnar det!

Vill Du
kanske boka tid?
Hör av Dig till oss!
Ring 08-627 55 55.
Tala med
Peder Blom.

**24 KANALS
MUSIKSTUDIO**

Maranataförsamlingen i Stockholm

**PLANERA
NU!**

inbjuder dig till

SOMMARKONFERENS 20-28 juli '96

Om Jesus dröjer, planerar vi åter sommarkonferens på vårt Missionscenter i Bällsta. En veckas gemensam mobilisering, då vi kan uppmuntra varandra i kampen för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga.

En veckolång agape-måltid, där Ordets och bordets gemenskap får delas efter den urkristna, heliga principen med allting gemensamt. Inga fasta avgifter, men vi delar andligt, ekonomiskt och praktiskt ansvar efter förmåga och utrustning. År efter år har vi upplevt en fördjupad enhet när vi med gemensam målsättning tar detta ansvar.

För information, ring eller skriv snarast till,
Maranataförsamlingen i Stockholm, Box 201 34, 161 02 Bromma,
Tel: 08-627 55 55, fax: 08-98 21 39

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

TEL: 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN

Arne Imsen, Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman.

UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1996

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt på pg. 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya & gamla sånger
- ☐ "NÅGON HAR RÖRT VID MIG" RR 100
Ann-Marie Roos sjunger

UTE NU!

90:-/st

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning från sommarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

60:-/st

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet.

Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

VÄCKELSE SÅNGER!

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID.
Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN
ANNONSEN TILL -Bällsta MediaCenter, Box 20134,
161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postnr Postadress

BÄLLSTA TAXI
kommer nu med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
Sthlm -Arlanda 340:-
samt 12% på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

PILGRIMSHEN HOTELL & VANDRARHEM

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

✓ Enkelrum från 245:- (exkl. frukost)

✓ Dubbelrum från 350:- (exkl. frukost)

✓ Vandrarhem, 150:-/bädd

✓ Frukost, 35:-

✓ Även familjerum och hotellägenheter

70 hästlängder från Solvalla - en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

Arne Imsens nya bok

Bannlyst Frihet

- fallstudie över missbrukad mediamakt

-Intressant är skildringen från Arne Imsens ungdom.

Hur han fraktade norska tidningstexter till den nazistiska censuren. Självklart passar han här på att dra tacksamma paralleller till sitt angreppsmål, tidningen Dagen, som i många årtionden "bannlyst" Arne Imsen och censurerat bort Maranata från sin nyhetsförmedling.(---)

Det förefaller onekligen som ett svår försvarbart sekteristiskt betedande från pingströrelsetidningens sida. Hur får Dagen ihop det med demokratisk yttrande frihet och plikten att informera läsarna?

Hans Norebrink, Smålänningen

-Här möter oss en svidande vidräkning med religiös maktfullkomlighet sådan man under åren sett den i Pingströrelsens dagspress. Boken utgör ett koncentrat av ett 40-årigt saneringsarbete i den kristna avfallsprocessen. Nazistmajoren har gång på gång stuckit upp sitt fula tryne, men nu som någon slags förmyndare över Maranataförsamlingens kristna verksamhet. Detta tar författaren upp med strignens och kraft.

Gösta Karlsson

-Arne Imsen ger som vanligt också prov på sin förmåga till djuplodande profetisk analys, samtidigt som

vi får ta del av glimtar från författarens barndom i det av nazisterna ockuperade - och CENSURERADE - Norge, där ingen tryckfrihet existerade.

Boken är ett väckelsehistoriskt dokument av stor vikt och ett oerhört angeläget inlägg i den pressetiska debatten.

Larz Gustafsson-

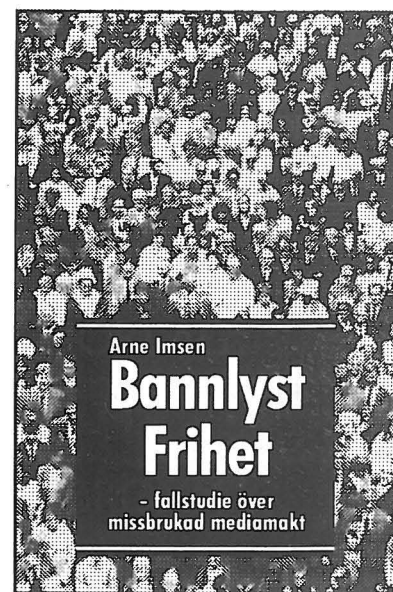
-En 'pingströrelse', som är fullständigt livrädd för 'sektstämpeln', och som i många, många avseenden fjärrat sig från sitt ursprung och närmat sig världen och ekumeniken. Boken påvisar just hur denna 'sektskräck' har drabbat både församlingar och individer.

Jimmy Gustavsson

-Fallstudien Bannlyst Frihet visar emellertid att just Dagen har ett närmast oslagbart rekord i brott mot elementära pressetiska principer i förhållandet till de kristna grupper, som ideologiskt står Pingstväckelsen närmast.

Per Grevér

-Boken Bannlyst Frihet är till vissa delar självbiografisk och jag måste erkänna att jag studsade till inför jämförelsen mellan Dagens censurpolicy och författarens upplevelser i det nazi-ockuperade Norge. Överdrift? Spekulation?

Nej. Ingetdera. Dels ger inledningen i boken en dimension av personligt lidande. Dels aktualiserar den hur ytterst nära vi lever i gränslandet mellan å ena sidan, frihet, medmänsklighet och demokrati. Och å andra sidan, småsinthet, intolerans, censur och - diktatur.

Lars Bygdås

-I sina bästa stunder liknar pastor Arne Imsen, som leder den lilla Maranatarörelsen, själve Martin Luther. Han går till storms mot sina fiender med ett färg- och metaforrikt språk, som tyvärr saknar motstycke, åtminstone bland övriga kristna författare och predikanter i Sverige.

Bruno Sollerman, Sändaren

-Dagen har delvis sig själv att skylla, öppenhet för avvikande åsikter har inte alltid varit stor.

Svenska Dagbladet

Beställning av Arne Imsens böcker:

..... ex **Bannlyst Frihet** 135:-
fallstudie över missbrukad mediamakt 128 sid

..... ex **Fruktad Frihet** 50:-
Maranataväckelsen 10 år, 1970, 248 sid

..... ex **Från Död till Liv** 50:-
Predikosamling, 1970, 222 sid

Frakt tillkommer med 30:-. Vid beställning av minst tre böcker skickas bokpaketet fraktfritt.

Namn:

Adress:

Postnr: Ort:

BREV-
PORTO
HÄR

BMC - FÖRLAG

Box 201 34

161 02 BROMMA

BMC-förlag

Box 201 34 161 02 Bromma, Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Sackeus

Han var inte särskilt välsedd bland sina landsmän. Det var inte så konstigt, eftersom han arbetade för landets fiender, den romerska ockupationsmakten.

Han gjorde pengar på sin uppgift som tjänsteman. Sackeus hette mannen, och bibeln berättar om honom. Han var en rik man, sägs det, och man spekulerade i hur han förvärvat sin rikedom.

Sackeus ville gärna se Jesus. Han hade läst om honom, kanske han kände någon som blivit botad eller fått hjälp av annat slag av Jesus från Nasaret.

Nu visste Sackeus att Jesus skulle komma vägen fram. Han ville se den omtalade profeten och höra vad han hade att säga. För att kunna realisera detta, klättrade sackeus upp i ett träd där han hade uppsikt över den väg Jesus skulle komma.

En stor skara människor kom gående. Jesus stannade vid trädet, och gav Sackeus en inbjudan, som han snabbt bejakade:

–När Jesus kom till det stället, såg han upp och sade till honom: "Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt hus." Och han skyndade sig ned och tog emot honom med glädje.

–Och Jesus sade om honom: "I dag har frälsning vederfarits detta hus, eftersom också han är en Abrahams son. Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat."

Den förlorade Sackeus vann frälsning. Gud tog emot honom när han tog emot Jesus Kristus i sitt hus. Han gav så mycket inflytande till Jesus att han sa:

–Herre, hälften av mina ägodelar giver jag nu åt de fattiga; och om jag har utkrävt för mycket av någon, så giver jag fyradubbelt igen.

Om jag har utkrävt för mycket av någon... Han var inte ens riktigt säker, men garderade sig.

En frälsning som omfattade allt – även pengar och ekonomi.

Jesus fick kritik, som befattade sig med den sortens folk.

–Men alla som sågo det knorrade och sade: "Han har gått in för att gästa hos en syndare."

Fariséer och skriftlärde stod vid sidan om, förlorade i sin egenrättfärdighet. Vad hjälpte insikt och kunskap i Skriften, när de inte kände igen den Gud hade sänt, honom de väntat och sade sig vänta på?

Frälsningen är för den som i sanning behöver uppleva den; de förlorade, de som inte har något hopp eller egna resurser att lösa sin livssituation.

Var och en av oss är förlorade utan Jesus Kristus, men han kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

Ulla Näsholm